

Погана
Клої Еспозіто

Живеш чужим життям – вирішуй чужі проблеми. В комплекті з розкішними апартаментами Алвіна отримала від убитої сестри-близнючки Бет її чоловіка-мафіозі та коханця. Обох довелося «прибрати», бо вони забагато знали. І тепер Алві розпочинає нову гру: вона – коханка Ніно, гангстера з коза ностра. Разом вони готуються перевірити цікаву та небезпечну обладку. Та, прокинувшись одного ранку в готелі, Алві знаходить записку: «Якщо зумієш наздогнати мене, можемо працювати разом». Отож вона починає полювання на зрадника Ніно. Він гадав, що зміг втекти від неї. І це найжахливіша помилка в його житті...

Обережно! Ненормативна лексика!

Хлої Еспозито

Погана

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки Аліна Белякова

© Chloe J. Esposito, 2018

© Depositphotos.com / aaron90311, ElaineNadiv, обкладинка, 2019

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

* * *

Для Лізи

Мені помста належить, Я відплачу[1 - Переклад І. Огієнка. (Тут і далі прим. пер.)].

До римлян 12:19, Біблія короля Якова

Хоч це й божевілля, але в ньому є послідовність...[2 - Переклад Л. Гребінки.]

Вільям Шекспір. Гамлет, принц датський

Кохання – моя релігія: я можу померти заради нього.

Джон Кітс

Пояснення

Вам варто про дещо дізнатися, перш ніж ми продовжимо: минулий тиждень був цілковитим шаленством. І це ще слабо сказано. У мене був найкращий у житті секс. Я виявила схильність до зброї. Тепер усі вважають мене за мою сестру-близнючку (бо вона загинула і я вкрала її життя). Кілька людей зникли безвісти.

Я б не сказала, що це так уже на мене не схоже; я не якась там довбана праведниця. Але до минулого тижня я не була вбивцею. Я була схожою на вас. Звісно, траплялися дрібні злочини: щось поцупити в крамниці, щось підпалити, щось украсти. Але в усьому іншому я жила так само, як ви, – наливала й пила. Працювала в рубрикованій рекламі. Мешкала у квартирі в будинку 19. Нікого не вбивала (хоча мені це спадало на думку). Я не зв'язувалася з мафією. Мене не переслідував Інтерпол. Але за кілька коротких днів багато може змінитися, і, схоже, це тепер якась оновлена я.

У мене й досі голова йде обертом. Я не знаю, з чого почати. Мабуть, починати слід із початку, але єдине, про що я можу думати, – це кінець і те, як Ніно розбив мені серце.

Це все почалося з нещасного випадку минулого тижня.

Це була не моя провина. Розумієте, майже не моя. Тож зробіть ласку, не судіть мене.

На Сицилії я опинилася через мою близнючку. Бет просто шалено жадала, щоб я приїхала. Заплатила за квитки і все таке. Вона привабила мене безкоштовним шампанським і обіцянкою сонця. Я б, звичайно, не їхала. Я краще за всіх знаю, що зависати з моєю падлючною близнючкою – справжнє катування водою (і це в найкращому випадку). Але мене щойно звільнили за перегляд порно і мої довбойоби-співмешканці викинули мене з квартири. Залишалося два шляхи: Сицилія або картонна коробка. Тож я так по-дурному повірила їй і поїхала.

Поганий план.

Коли я прибула на її віллу в Таорміні, те місце виявилось чудесним. Тобто як у тому тревел-порно від «Conde Nast»[3 - Conde Nast – журнальне видавництво.]. Найкрутіше з найкрутіших місць. Сади, оздоблені мов у шістнадцятому столітті, мармурові статуї, фонтани, квіти. І басейн... Вам таке годі й уявити. Звичайно, я заздрила. А ви не заздрили б?

А ще там була дитина Бет, Ернесто. Дитя, яке вона народила від Амброджо. Ви б його тільки бачили. Він схожий на мене. Він міг би бути моїм. Мав бути моїм. «Ма-ма, – гукав він до мене. – Ма-ма-ма».

Це було вже занадто.

Очі в мене налилися кров'ю, мов у монстра.

А тоді Бет розповіла мені, навіщо вона мене запросила. Вона не просто сумувала за мною. Ха. Можна подумати. Вона попросила підмінити її, щоб вона могла вийти погуляти ввечері. Вона не хотіла, щоб Амброджо це помітив. Я зрозуміла, що коїться щось дивне. Я нізащо б на таке не погодилася, але вона підкупила мене золотими босоніжками «Прада», то що ж

мені, дівчинці, залишалося? Я чекала й чекала, вдягнена як Бет, майже до півночі. Коли вона нарешті повернулася, ми страшенно посварилися.

Ми стояли біля краю басейну, і яюсь — я не знаю як — вона послизнулася.

Ударилася головою об кахлі й зникла під водою.

Повітряні бульбашки

і більш

нічого.

Я розумію.

Уявляю, що ви думаєте.

Я мала стрибнути у воду і врятувати її.

Але ви й гадки не маєте, як я змучилася.

Тож я дала їй померти і вкрала її життя.

Я вкрала її одяг. Украла її сина. Украла її довбаного чоловіка. Украла її мільйони та її віллу. Вона однаково мала бути моею. Амброджо нічогісінько не помітив (не зразу, принаймні).

Це було краще, ніж виграти в лотерею.

Усі мої найшаленіші мрії справдилися.

Виявилося, що Амброджо — гангстер і в нього є кілька цікавих друзів. Його партнери, Ніно та Доменіко, ліквідатори в коза ностра. Вони допомогли нам сховати тіло моєї сестри в ямі в найближчому лісі.

Усе здавалося пречудовим.

Усі вони думали, що те тіло мое.

Але насправді моя близнючка хотіла помінятися зі мною місцями, щоб ушитися від тих гангстерів. Вона не бажала, щоб її безцінний синочок зрештою отримав кулю в лоба.

Вона намірилася кинути Амброджо й утекти зі своїм коханцем, Сальваторе. Ці двоє голубків запланували вбити мене й назавжди залишити острів. Бет думала, що кинути тіло

(мое мертве тіло) – єдина можливість зробити так, щоб її не переслідували. От. Же. Сучка. Зміюка падлючна. Але в останню мить Сальваторе відмовився допомагати їй мене вбити.

Алві: одна штука. Бет: нуль штук.

Отак тобі.

А потім ми переспали з Амброджо і, шановні читачі, мені довелося симулювати. Це було як гілочка в Євротунелі. Типу «мікропеніс». О, скільки років я змарнувала, мріючи про хлопця моєї сестри...

Він одразу ж збагнув, що це я.

Він гнався за мною крізь ніч. Я бігла так, наче від цього залежало мое життя. Я думала, що він мене вб'є, тож зробила це першою. Каменем розтрощила йому голову.

Я побігла до вілли Сальваторе, коли Амброджо настав каюк. Пояснила тому, що це був самозахист, адже щось таке воно й було, в певному сенсі. Сальво, думаючи, що я Бет, допоміг мені здихатися трупа Амброджо. Ми скинули його з краю скелі. Щоб здавалося, що це самогубство.

Потім я переспала з Сальваторе. Двісті фунтів[4 - Одиниця маси в англomовних країнах, 1 фунт = 0,45 кг.] точених м'язів? Я не могла стриматися. Але він помітив, що в мене немає на животі рубця після кесаревого розтину, як у Бет.

Знову спалилася.

Я не могла покластися на те, що він збереже мою таємницю. Забагато було на кону. Тож я пішла до партнера Амброджо, Ніно, і сказала йому, що Сальво вбив його боса. Ніно був спокусливий. І відданий. Він сказав, що Амброджо був йому за брата.

Тож усе вдалося.

Ніно вбив Сальваторе, а потім я переспала ще й з Ніно.

Говоритиму з вами відверто.

Він виявився найкращим із чоловіків, з якими я спала (а їх було в мене багато). Я мріяла стати ліквідаторкою, пліч-о-пліч із Ніно. Його партнеркою. Його нареченою.

Я думала, що знайшла Того Самого.

Ми розробили план, як разом попрацюємо й одержимо добрячий статок. Ми вирішили

прихопити Караваджо, якусь безцінну картину, що була в Амброджо. Покупцем став хитрий священник, що працював на сицилійських гангстерів. Але цей покидьок заявив, що картина підроблена. Він не збирався давати нам грошей.

Тож я і його вбила.

Ми вшилися до Лондона на «ламборіні» Амброджо з двома мільйонами євро у валізі.

Без жодного задоволення повідомляю вам: Ніно виявився помилкою.

Коли ми дісталися до «Рітца», він украв машину. Украв ту довбану валізу.

Я розумію, що, може, ніколи більше не побачу Ніно. Але якщо побачу, присягаюся вам: таке влаштую, що йому пекло раєм здається.

Учора

Неділя, 30 серпня 2015 року Тоскана, Італія

Я дивлюся на дорогу крізь підрожевлене вітрове скло. Асфальт потоком рідкої ртуті блищить у спекотному мареві. Здається, що ми пливемо, а не ідемо. Небо безкрає та неймовірно блакитне, блакитне, як очі Демієна Льюїса або форма італійської команди з регбі. Я ніколи ще не бачила такого блакитного неба – може, хіба що в кіно. Маслинові гаї, низки пагорбів, приголомшливий тосканський пейзаж, усе сліпучо-яскраве, ніби намальоване свіжою масляною фарбою, щойно вичавленою з тюбика.

Гаряче шкіряне сидіння прилипає до моєї шкіри. Ці крихітні міні-шортики «Баленсіага» ледь вкривають мої губки. Униз від моєї шиї скочується крапля поту й ховається між моїми грудьми. Я ковтаю теплого «Просекко». Градусів сорок точно є.

– Хочеш? – запитую я і простягаю Ніно пляшку.

Він хитає головою:

– Niente[5 - Не треба (іт.)].

Я міцно вчіплююсь у кермо й розглядаю свої пошарпані нігті. Мені потрібен манікюр. Ніжно-рожевий лак увесь облущився, а засохла кров під нігтями набула мерзотного іржаво-червоного кольору. Каблучка моєї сестри з розкішним діамантом блищить, мов крихітна бомба.

По радіо співає Тейлор Свіфт, «Out of the Woods». Обожаю цю пісню. Я додаю гучності

й підспівую. Басова партія – суцільний секс. Я зиркаю на своє відображення в дзеркалі заднього огляду. Маю чудовий вигляд у сонцезахисних окулярах Бет від «Гуччі». Я пасую до її одягу. Пасую до цього життя.

Ніно простягає мені сигарету, і я видихаю дим.

Тепер ми мчимо так швидко, що вже не пливемо, а летимо, на швидкості понад 180. Я дивлюся, як повзе стрілка на спідометрі, все швидше й швидше. ОЦЕ, БЛЯ, СПРАВЖНЄ ЖИТТЯ.

Я натискаю кнопку клаксона, просто тому що можу.

– Бетто, припини це нахуй.

Бетта, Бетта, скрізь ця гробана Бетта.

Мене вже нудить від того, що я – своя власна сестра, але Ніно вірить, що я вдова його загиблого боса. Сказати йому, що я друга близнючка, означає ризикнути всім. Ризикнути своїм життям. Він може почати ставити складні запитання, типу чи я причетна до вбивства Амброджо. Краще залишатися Беттою. Краще не виходити з ролі.

«Коли ти раз лиш вирішив збрехати – ще довго будеш брехні гаптувати»[6 - Вальтер Скотт, «Марміон»].

Я справжнісінька чорна вдова.

Ми прямуємо з Тоскани на північ. До озер і швейцарського кордону. Через Прованс, Бургундію, Пікардію і, нарешті, до Лондона. Подалі від Таорміни. Подалі від моєї сестри. Від копів і численних трупів. Від провини. Страху. Безсонних ночей. Так. Багато. Смертей. Я витягаю руки над головою, обожнюю це приємне розслаблення в плечах і шиї, солодку наркоту, що тече моїми венами, це щасливе сяйво в голові. Кокаїновий післясмак краплями скочується з носа мені до горла. Я всміхаюся до Ніно, оближую занімілі губи. Досі відчуваю його смак після нашого останнього поцілунку: солоний язик, червоні «Мальборо». Відчуваю запах його засобу після гоління та спокусливого поту. Запах грошей, напханих у стару шкіряну валізу священика. Мене вштирює сама думка про це. І від неї я так течу...

– Уявляєш, які ми багаті?

– Два мільйони євро, – говорить Ніно. Він хапає пошарпану коричневу валізу «Гуччі» і гладить порепану шкіру. – Allora?[7 - І що? (іт.)] На скільки цього вистачить?

– Можемо ще дістати, – відповідаю я. – Ніно, любенький, ми безсмертні. Ми – крута

команда. Тобі так не здається?

Копи з бандитами залишаються позаду, перед нами – наше майбутнє, зухвале та яскраве. Алві та Ніно, назавжди разом, вбивати та трахатися, трахатися та вбивати.

– Гей, – пропоную я, – хочеш, спинимось? Я б не проти побавитися на узбіччі.

Він киває.

Я звертаю з сільської дороги й глушу двигун. Ніно виходить і відчиняє двері з мого боку. Подає мені руку. Ми обходимо автомобіль, стаємо перед ним, і Ніно роздягає мене.

Я вриваюсь у гарячий метал, обпікаючись об капот. Шорти впали до моїх ніг. Руки Ніно на моїх цицьках. Боже, я кохаю свого бідового хлопця. Я розумію, що минув лише тиждень, але здається, що я завжди його знала. Я простягаю руки над головою і дряпаю багрянчу фарбу. Його тіло важке, воно тисне на мою спітнілу голу спину. Я відчуваю, як стукотить у нього в грудях серце, його щетина дряпає мені шию. Шкіра в нього гаряча, аж палахкотить. Солоний смак сексу.

Він трахає, трахає, трахає мене.

– Ніно, Ніно, Ніно, – повторюю я.

Я б хотіла, щоб він відповів: «Алві».

Ми кінчаємо водночас. В очах червоніє. Наші тіла сіпаються, тремтять. На якусь мить ми опиняємося не тут, а в іншому вимірі. Я не усвідомлюю, хто я; ми з Ніно – єдине ціле. Французи називають це «la petite mort», «маленька смерть», чи щось таке. Ніби частина мене померла всередині. Але я ніколи не почувалася такою живою. То що вони, в біса, знають?

А потім ми гепемося назад на Землю. Назад до реальності. Але знаєте що? Це досить круто. Зараз мене вштирює бути собою. Ніно виходить, і я встаю, мов у тумані, голова в мене паморочиться, йде обертом. Я чую, як його черевики ступають по гравію. Чую, як він видихає: «Бетта». Я нахиляюся, беру шорти та натягаю їх назад на липкі ноги. Спіраюся на «ламбо» та дивлюся, як він запалює цигарку.

– Де ти була все мое життя? – питає він.

– Чекала на тебе, – відповідаю я.

Пальцями він проводить по моїй нижній губі.

Я дивлюся йому в очі.

Усе це... все це схоже на сон. Я почуваюся в безпеці. Уперше в житті відчуваю, що мене хочуть. Бути тут, просто зараз, із ним... Я ніколи досі такого не відчувала. Це майже занадто добре, щоб бути правдою.

День перший. Зрадник

Розділ перший

Сьогодні

Понеділок, 31 серпня 2015 року

Готель «Рітц», Сент-Джеймс, Лондон

Я просто зараз чую голос Бет:

– Алві? Чому ти блюєш у раковину?

Бо в унітаз із мене гівно ллється.

– Що, водночас?

Так, водночас. Це називається алкогольне отруєння. Дуже захопливо. Треба й тобі колись це спробувати. Сучко.

Я піднімаю важкі повіки, розплющуюся по шпаринці. Мене засліплює біле сяйво відполірованої керамічної раковини. Я знову заплющуюсь: це було боляче. Спираюся щокою на холодний твердий край, і на мене накочуються хвилі нудоти. Я на них – мов серферка, що скоряє височезні буруни на Гаваях, із самої верхівки врізаючись у білу воду. О, ні, знову. Я виблювую жалюгідні залишки шлункового соку, знову, знову і знову.

– НУ, ПОСТРИВАЙ У МЕНЕ, НІНО. ЦЕ ВСЕ ЧЕРЕЗ ТЕБЕ.

Джин, вино, мартіні з горілкою, морква (дивно, я ж наче не їла ніякої моркви?). Мое дихання відлунює в раковині. У голові бухкає і паморочиться.

Більш не питиму,

Нізащо, ніколи. І

Я серйозно. Так.

Мій перший сьогоднішній хайку...

Геніально, Алві, тобі все ще це вдається. Ну то й що, що нікому не подобаються мої вірші? Кітса не цінували за життя. Бет завжди говорила, що я просто марную час, але я творю не для критиків.

Я зрештою гепаюся долілиць на підлогу. Кахлі летять мені назустріч і бежають мене – «ляп!» – по обличчю.

Я що, справді щойно впала з унітаза?

Мій рот сповнюється кров'ю з розбитої губи. Відчуття такі, ніби я помираю, але, зрештою, я не мертва – не сконала на унітазі, як Елвіс Преслі. Мое тіло тремтить на чорно-білих кахлях. Фе, це що таке? А, це ж я. Запах тіла змішується з «Туалетним каченням» чи ще якоюсь хлорованою «Океанською свіжістю». Я гола-голісінька, на мені лише діамантове намисто Бет. Я повзу, мов диверсантка з піхоти, на теплий пухнастий килимок для ванної – мій усамітнений острівцець у непривітному морі. Я у витонченій ванній кімнаті свого номера, з суцільного мармуру зі склом. Усе саяливе. Новісіньке. Тут є джакузі й духова кабінка, що може вмістити двох людей. Я лежу на спині, витріщаючись на душ. Я б хотіла туди піти, але не впевнена, що мені це до снаги...

«С-с-с-с-с» – крихітний білий вбудований освіжувач повітря оббризкує приміщення хімозним магнолієвим ароматом. Мені в око впадає широкий екран телевізора, що висить на стіні. Я хапаю пульт і вмикаю його. У мене є якесь невиразне відчуття, що слід мені стежити за новинами, тенькає щось під ложечкою, і до алкоголю це не має жодного стосунку; скажімо, що це просто передчуття...

Недолуге фото: я на весіллі Бет.

Я збільшую гучність до максимуму.

– Сьогодні вранці в лісі біля Таорміни, Сицилія, було знайдено тіло жінки – як вважається, двадцятип'ятирічної громадянки Британії Алвіни Найтлі. Як повідомляє наш італійський кореспондент Ромео д'Альба...

Бля, бля, бля, бля, бля.

Бля, бля, бля, бля, бля, бля, бля.

Бля. ЯК ХУЙОВО.

Технічно це все ще хайку. Так, не Шекспір, але я зі страшного похмілля. Не можете ж ви очікувати, що я в такий час видаватиму найкращі роботи.

Мої цигарки біля раковини; я запалюю й затягуюся «Мальборо». Я не очікувала, що її тіло знайдуть, принаймні не так скоро. Я що, продовбалася?

Але вони не знають, хто то така.

Лисуватий чоловік у бежевому костюмі стоїть серед дубів і каштанів, тримаючи мікрофон просто перед подвійним підборіддям, що коливається, мов желе. (Як, у біса, він потрапив у телевизор? Він схожий на яйце у м'ясному фарші.) Він показує на прогалину в лісі за його спиною, змахуючи білою одутлою рукою. Яма в землі, огорожена поліцейською стрічкою, купа землі й тонна цегли, насипаний щебінь і потрощений бетон: могила моєї близнючки.

— Це будівництво велося без дозволу. Незавершена, невдало сконструйована будівля ховалася глибоко в сицилійських лісах. Але сьогодні вранці незрозумілий запах привернув увагу Антонії Річчі Альсатіан. Синьйора Річчі, будь ласка, розкажіть нам, що сталося, коли ви гуляли зі своєю собачкою Люпо.

Камера наводиться на жінку, що стоїть біля Ромео. Антонія маленька, в теплій куртці з капюшоном, золотаве витке волосся німбом оточує голову. Обличчя в неї видовжене, на носі – горбинка. Як на мене, вона чимось скидається на свого собаку. Люпо, хекаючи, стоїть у неї між ніг, його великий рожевий язик звисає, гнучкий і мокрий, вуха настовбурчені, з гострими кінчиками. Ромео тицяє мікрофон Антонії в обличчя. Вона здається до всрачки переляканою.

— Люпо... він нюхати... він гавкати на дім. Він засмучений. Я намагаюся його... відтягнути його, але він не рухатися. Він дуже хороший собака.

Люпо гавкає.

— Чшш, Люпо.

Вона чимось його частує.

— Він копати, копати й копати. Він щось ловити під дім. Мене, я думати, це торо, це... «пі-пі»?

– Миша?

– Миша. Але я зляканий. Дім, він виглядати strano... дивно... а тоді я виявити тут довге біле волосся. Ось тут. Просто отут. – Вона показує на землю. – Я чути історії. Я знати. Я знати коза ностра... Тож я телефонувати поліція.

Ромео киває й відсовує від неї мікрофон. Він дивиться на собаку, що тепер нюхає його між ніг.

– Ні. Basta[8 - Годі (іт.)], – каже Антонія, напружено тягнучи повідець Люпо. – Mi dispiace[9 - Мені дуже прикро (іт.)].

– Поліцейські прибули о пів на восьму сьогодні вранці. Вони говорять, що така картина типова для горезвісної сицилійської мафії, коза ностра. Вони не здивувалися, знайшовши тіло, сховане в бетонних підвалинах.

Камера перемикається на сицилійські ліси. Собака піднімає задню лапу і дзюрить на щєбінь.

– ЛЮПО. НІ.

– Знайдене тіло Алвіни Найтлі та підозри щодо її вбивства ставлять під сумнів припущення про самогубство чоловіка її сестри, Амброджо Карузо, двадцяти дев'яти років, що загинув лише три дні тому. Поліція шукає докази того, що насправді Амброджо Карузо також був убитий. Це Ромео д'Альба, для «Новин Бі-Бі-Сі», наживо з Таорміни.

Ну круто.

Я пультом вимикаю телевизор.

У них є моє тіло та тіло Амброджо. Це лише питання часу. Вони шукатимуть Бет. Сподіваюся, тільки щоб допитати й дізнатися, чи зможе вона щось прояснити. Але сестра-близнючка Бет та її чоловік на тому світі. Чи не буде вона серед перших підозрюваних? Що, як вони подумають, що їм потрібна саме Бет?

Бет. О Боже, це ж я.

Хіба що... Чи могла б я знову стати Алві? Хоч я офіційно й сконала? Аррррр. Оце все заплуталося.

Я встаю та спотикаюся на килимку. Змив унітаза шумить, мов цунамі. Я схиляюся над раковиною, відкриваю холодну воду та плескаю собі в обличчя. Дивлюся в дзеркало. Погана ідея. Я маю такий вигляд, ніби з могили вилізла, як Ума Турман у «Вбити Білла 2».

На губах кров, туш розмазана, вологе волосся розпатлане, скуйовджене й жорстке. Шкіра в мене типу сіра. Я – Мортисія Адамс чи нежить якийсь. Це нагадує мені, в якому стані я була тиждень тому в Арчвеї.

Чудово.

Розпрекрасно, бля.

Знов те ж самісіньке. Без грошей. Без роботи. Жити ніде. Хлопця немає. Можна було й не клопотатися на Сицилії. Весь цей час і зусилля витрачено даремно. Сім днів до біса тяжкої праці. Навіщо я взагалі поперлася до тієї Таорміни? Я лише хотіла відпочити. Трішечки засмагнути на сонечку. Бет просто благала сісти у той літак, і не те щоб у мене був вибір. Мені добряче припікало дупу. У Лондоні в мене не було нічогосінько, крім купи боргів і пристрасті до азартних ігор. Загрози герпесу та венеричних захворювань. Я жила у повній шкідників помийниці, у справжньому раю для корости, а тим часом моя бездоганна близнючка вийшла за мого хлопця й поїхала в Бурдж-ель-Араб.

Ні, знаєте що? Це мое минуле мінус один. Я зробила один крок уперед, потім два кроки назад. Тепер «Алві Найтлі» годує хробаків, а в мене на хвості італійські копії. Що мені робити? Шукати позитивні моменти? Що мене, бля, навіть не існує? Треба знайти Ніно, забрати своє бабло, а тоді вшитися... до Монако. Але як мені, в біса, його знайти, якщо в мене немає ані копійчини?

Я думала, що мое життя вже суцільні руїни, але тепер, схоже, все стало ще гірше.

Я вдивляюсь у почервонілі очі й зітхаю. Ну ж бо, Алві. Думай. Що б зробила Бейонсе? Ніно десь там, на волі. У нього – «ламборгіні» та валіза з грошима. Але я Глорія Гейнор[10 - Глорія Гейнор – американська співачка у стилі диско, відома хітом «I Will Survive».] – я неодмінно виживу. Він мені ще заплатить. Я йому помщуся, як Гамлет (але дівчина – Гамлета? Ні, це звучить як котлета якась). Я знайду його і вб'ю. Ось побачите. Якби тільки він був не таким управним...

Навшпиньки, ніби по битому склу, чимчикую кімнатою. Килим укритий мініатюрними пляшечками: «Смірнофф», «Гленфіддх», «Джек Деніелс», «Піммз». Напівпорожні, спустошені, сумні. Я хилляю п'ятдесят мілілітрів «Бомбей Сапфір», що єдиний устояв у холодильнику. Решту міні-бару я висмоктала до краплі, перш ніж відключилася вчора ввечері. На похмілля, як то кажуть. Він обпікає мене зсередини, мов розчинник для фарби.

Шоколадний коржик – частування від закладу – лежить на таці серед чашок та блюдець. Хромований срібний чайник. Пакетики чаю «Твайнінгс». Я запихаю коржика до рота й жую. Він, здається, полегшує гіркоту зради, підсолоджує бридотний сморід підлості. Et tu, Brute? Він ніби вдарив мене у спину моїм власним довбаним ножом.

Ніно, о, Ніно,

Я йду по тебе. Ніно,

Ти, Ніно, хробак.

Я помічаю його чорний фетровий капелюх, кинутий біля крісла. Підіймаю й міряю його. Червоні «Мальборо», шкіра, секс – я заплющую очі та вдихаю його запах. Згадую, як уперше побачила його на віллі Бет і здавалося, що весь світ завмер. Ніно віз мою мертву близнючку в багажнику свого пасажирського автомобіля, а зі стерео волила «Металліка». М'язисті руки в чорнилі татуювань. Голе тіло. Чіткі кубики пресу. Бездоганний дванадцятидюймовий[11 - Одиниця довжини у деяких країнах, 1 дюйм = 2,54 см.] член. Я хмурюся. Ні, я не сумую за Ніно, лише за його членом.

Я мов зараз його бачу, принаймні його спину, як він мчить на машині Амброджо, все далі по Пікаділлі, як блимають червоні задні ліхтарики «ламбо». Господи, як мені подобалася та поїздка. Хай тобі трясця, Ніно, пес ти зрадливий. Той автомобіль був коханням усього мого життя.

«Якщо нічого ні від кого не очікуєш – ніколи не розчаруєшся...» Треба було дослухатися до Сильвії Плат[12 - Сильвія Плат – американська письменниця, одна з фундаторок жанру «висповідальної поезії»]. Треба було податися в черниці.

Я зісмикую з голови капелюха і жбурляю його на канапу, вловлюючи аромат трояндового букета, що стримить у вазі біля дверей. Як він пережив мое нічне божевілья? Насильство й мародерство, як у вікінгів. Я, мов Кіт Мун, чи Кіт Річардс, чи ще якась рок-зірка, розносила власну кімнату. Мов тайфун, мов торнадо – ураган «Алві».

Мені тиждень знадобиться, щоб прийти до тями. Я вбити ладна за кокаїн. Або за протизастудний напій.

Так. З мене досить. Де, в біса, айфон Бет? Він має бути десь тут.

Я обшукую яскраво-червоні оксамитові фіранки, що зібганим жужмом валяються біля стіни. У вітальні по всій підлозі розкидано свічки, кришталеві оздоби та глянсові журнали. Принаймні курки тут немає. Або тигра. Або дитини. Я почуваюся ніби під час знімання «Похмілля у Вегасі IV». Господи, от якби це справді був фільм, тоді я натиснула б на паузу або відмотала назад. Повернулася б до самого початку та задушила ту сучку ще в утробі.

Нарешті я знаходжу телефон, що стирчить з-під килима. Хапаю його та відкриваю завантажений мною застосунок, що відстежує мобілку Ніно. Це була геніальна ідея, Алві. Одна з найкращих відомих мені фішок. Я взяла телефон Ніно, коли він був у душі. Він

щойно там лазив, тож мобілка була розблокована. Я встановила цю програму просто про всяк випадок. Боже, як добре, що я це зробила. Щось мені підказувало, що не слід йому довіряти. Якось я здогадувалася, що в ньому повно лайна. Я могла всю ніч чекати на нього внизу, у тому барі, п'ючи мартіні з горілкою. Тепер я бачитиму, де Ніно є, завжди, коли він буде в зоні досяжності. Я вперше перевіряю застосунок. Останнє місце, де з'являвся той ушльопок, – десь в аеропорту Гітроу. Але це було багато годин тому. Я натискаю «Оновити» раз, удруге, втретє, вчетверте. Нічого. Бля, воно не працює. Його місцезнаходження не відображається.

Так. Усе. Я в глибочезній дупі. Тепер мені нізащо його не зловити. Цей застосунок – єдина можлива стежка до нього. Я ногою буцаю чайник у камін і жбурляю чашку в двері. Вона розколюється та розпадається надвое, як мое дурне серце. Як я, в біса, намірилася його знайти?

«Я на крилах, бистрих, немов уява чи любовна мрія, Полину мститись»[13 - Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).].

Я знову зиркаю на екран. Він може зараз бути в літаку. Може, в нього телефон в автономному режимі. Згодом ще перевірю. Усе буде добре. Розслабся, крихітко. Охолонь.

Вісім пропущених дзвінків та одне нове повідомлення на електронну пошту, від моєї мами для Бет. Я клацаю на повідомлення та читаю.

Від: Мевіс Найтлі MavisKnightly1954@yahoo.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 31 серпня 2015 09:05

Тема: Де ти є?

Елізабет, любенька, куди ти, в біса, поділася? Я божеволію з хвилювання. Я тут, у Таорміні, з твоїм сином і нянею, і ніхто нічогісінько не знає. Поліцейські лазять скрізь, ставлячи запитання про твою сестру. Здається, через те що її закопали в тому лісі, здійнявся якийсь гамір. Я переказала їм те, що ти розповіла мені по телефону, що це був нещасний випадок, але навряд чи вони мені повірили...

Я минулого тижня потелефонувала мамі та розповіла їй, що Алві загинула. Я сказала, що вона жакливо плавала і впала в басейн п'яною. Вона здавалася анітрохи не здивованою. Скоріше говорила полегшено...

Хай там як, досить про це. Мене так засмутила звістка про Амброджо. Який шок.

Бідненька, бідненька моя. Можу лише уявити твої страждання. Він був справді пречудовим чоловіком. Найкращим зятем. Такий багатий. Такий хвацький і вродливий. Я ніколи не забуду вигляду його спини, коли він чекав на тебе біля вітваря. Я сказала поліцейським, що це ніяк не могло бути самогубство. Такий гарний і заможний чоловік, як він, не наклав би на себе руки отак, ні сіло ні впало. Я показала їм вашу світлину з медового місяця, ту прекрасну картку, де ви вдвох на пляжі насолоджуєтеся дайкірі на заході сонця. «Амброджо Карузо, – сказала я офіцерові, – одружений із моєю дочкою Бет. Ви наклали б на себе руки, якби вона була вашою дружиною?» Він погодився, що ти – щось особливе. Він навіть дійшов до того, що зазначив, що ти успадкувала свою красу від своєї мами. І, мушу визнати, я цього не заперечувала. Якби він бачив твого батька, Алвіна, йому в голову не закралося б жодного сумніву. Полюбляють вони пускати бісики, ці італійські чоловіки. І слід сказати, що це змінює життя на краще. У Сідней жінки певного віку стають просто невидимі. Але я все ще жінка. У мене все ще є свої потреби. І я ціную цей комплімент. Докладаєш зусиль, доглядаєш за собою... хімічні пілінги, регулярна епіляція воском, зрошення кишківника. Намагаєшся залишатися в формі. Я поки ще не збираюся в могилу.

Хай там як, любенька, приїжджай побачитися зі мною. Увесь цей стрес не на користь моїм нервам, і можу сказати, що кортизол заважає гормонотерапії.

Завжди твоя,

Матуся ххх

P.S. Я намагалася дотелефонуватися на твій мобільний, але, схоже, на лінії якісь технічні негаразди. Він просто дзвонить, дзвонить, а потім перемикається на голосову пошту. Янголе, будь ласка, чи могла б ти мені перетелефонувати?

Я видаляю листа. Хитаю головою. Вона неймовірна.

У двері стукають.

Що це? Поліція?

– Хто там? – питаю я.

Я дивлюся у вікно. Думаю, якщо доведеться, я зможу вилізти. Який це поверх? О, пентхаус... Геніально. Чудовий план, Алві. Ти гола-голісінька. Центр Лондона. Середина дня. Ніхто не помітить, як ти в костюмі Єви бігаєш по даху.

– Даруйте, мадам, але ті, в кого кімнати зняті до дванадцятої, виселилися, гм, о дванадцятій.

– Так. Зрозуміло. А зараз котра?

– Пів на другу.

Гадство.

– Я йду.

Я маю зникнути, доки ніхто не побачив цієї кімнати. Ми з Ніно сплатили за рахунком (готівкою, минулого вечора, товстим оберемком євро), але це була сплата за проживання, а не за повне відновлення цього довбаного номера. Треба вшиватися.

Але мені нічого вдягти. Ніно продовжався з валізою мого одягу. Разом з усіма грошима. Що він намірився робити з сукнями моєї сестри? Від «Гуччі», «Ланвін» і Тома Форда. Чесно кажучи, я маю сумнів, що вони йому личитимуть. Ха! Я хочу їх повернути. І мою фотку Ченнінга Тейтума. Повірити не можу, що він і її теж захопив. Не схоже, щоб вона йому була потрібна.

Я хапаю свою брудну вчорашню сукню (маленьке чорне плаття Бет від «Шанель») і мчу до ванної прийняти душ. Ступаю у воду, від якої підіймається пара. Співаю на все горло «You Oughta Know» Аланіс Моріссетт. Я замотую волосся в тюрбан, кидаю халат і пряму до кімнати. Запалю собі сигарету, а потім крокую туди-сюди, як лев у клітці в зоопарку. Мені потрібне бабло, щоб вирушити на пошуки Ніно – оплачувати перельоти, готелі, горілку тощо. Але з усіх моїх власних карт усе вишкребено, а картки Бет я не зможу використати, не привертаючи уваги.

Що мені робити?

Мені в око впадає діамантове намисто Бет, що сяє в мене на шиї. Діамантові сережки Бет. Годинник Бет – «Омега». А ще на мені її каблучки – весільна й отримана на заручини... Усі вони стали в пригоді минулого тижня, коли я корчила з себе свою близнючку. Я здурила майже всіх, але тепер, здається, вони мені не потрібні.

Цікаво, скільки я отримаю, якщо їх закладу.

Так і зроблю. Просто зараз. Уже пішла.

Я вже наміряюся відчинити двері та мчати сходами вниз, до Мейфейра, коли зупиняюсь – із рукою на дверній ручці – та завмираю. Про що, в біса, я думаю? Серйозно? Бідолашна маленька, няшна, беззбройна Алві проти цього лютого чудовиська Ніно. Він професіональний гангстер-ліквідатор. У нього двадцять років досвіду. Лише самому Богові відомо, скільки людей він повбивав. Точно більше, ніж я. Може, сотні. Або тисячі. Отож які в мене шанси? Я, либонь, зовсім рамси поплутала.

Я відпускаю дверну ручку та падаю важкою купою на підлогу.

Я могла б мати це все.

Це було так близько. Так до біса близько. Вілла. Машина. Яхта. Дитя. Безцінні витвори італійського живопису епохи Відродження. Я жила тим життям. *La dolce vita*[14 - Солодким життям (іт.)]. Два мільйони євро були лише початком. Він забрав у мене все, кинувши тут учора ввечері. Гарячі сльози набігають на очі та струмочками стікають униз. Я кліпаю, кліпаю, кліпаю, стримуючи їх.

Що це за аромат? «Міс Діор Шері»? Це дивно, навіть після душу я досі пахну парфумами Бет – цукровими, чіпкими, нудотно-солодкими. Я, либонь, надто ними намастилася.

Голос моєї сестри шепоче мені на вухо.

– Ну, начувайся.

Що-що? Це що, Бет?

Я розплющую очі й сідаю. Озираюся, але кімната порожня. Тут нікогiсiнько немає, окрім мене.

– Ти вбила мене.

– Не те щоб. Ти типу послизнулася. – Я справді маю це слухати? – Ти більш не моя проблема.

– Ха. Я ще нею стану. Просто почекай.

– Що за хуйня? Ти мені погрожуєш? Ти мертва. Я на власні очі це бачила...

– Я ще помщуся.

Я встаю та прихиляюся до стіни, мое обличчя вкриває холодний піт, дихання в мене коротке, уривчасте. Я вмикаю все світло в кімнаті: сяйливі золоті люстри, торшер на письмовому столі, світильник на журнальному столику. Хапаю канцелярський ніж зі слонової кістки.

– Ти мені ще заплатиш, – каже вона. – Ти спокійнісінько вбила мого чоловіка, пришила мого коханця...

Чорт, вона мое рацію. Я таки справді це зробила. Мабуть, саме тому вона й гнівається.

– Гаразд. Постривай лише. Постривай, – кажу я. «Кинджал» тремтить у моїй руці. Голос у мене слабкий і тихий.

– О, почекай я можу. Мені нікуди йти. Ти вкрала мое життя, пам'ятаєш?

Вона сміється жорстоким, невеселим сміхом, як той жахливий клоун із «Воно». Звідки, в біса, він долинає? Я стою посеред кімнати, обертаюся на 360 градусів. Її тут немає, правда ж?

– По-перше, ти мертва. Ти копита відкинула. Дійшло? Ти просто дурний голос у мене в голові. По-друге, що ти зробиш? Говоритимеш до мене? Як страшно.

Тиша. Нічого. Ані писку. Ані сміху. Ані зітхання. Ані чхання.

– Бет? – Куди вона поділася? Я поволі йду до дзеркала. – Бет, це не смішно. Ти ще тут?

Я ступаю ближче, зазираю в свої очі. Зараз я так близько, що від мого дихання пітніє скло. Бет? Бет. БЕТ?

– «Мені помста належить, Я відплачу».

– ГАРРР. Стули пельку, зомбі-мудачка.

Я беркицаю назад на підлогу.

– Ти дозволиш Ніно втоптати тебе у бруд, так само як зробив Амброджо. Вони тебе трахають, а потім кидають. Тобі ніколи не змусити їх залишитися.

– Ні. Нізащо. Не дозволю.

– Поглянь лиш на себе. Ти така жалюгідна. Ти ніколи нічого не могла владнати.

– Я знайду Ніно, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю.

Я сідаю трохи пряміше та шморгаю носом.

Помічаю букет троянд, що глузують, сміються, дразнять мене. Ніно ніколи не купував мені квітів. Якщо подумати, ніхто не купував. Я помічаю невеликий білий конверт, запханий усередину вази. Підскакую та хапаю його.

О БОЖЕ МІЙ. Це від нього.

Чого він хоче? Що там написано?

CARISSIMA ELISABETTA[15 - ЛЮБА ЕЛІЗАБЕТТА (іт.)], ЯКЩО ЗУМІЄШ НАЗДОГНАТИ МЕНЕ, МОЖЕМО ПРАЦЮВАТИ РАЗОМ.

І все. Ані «Цілую», ані «Пробач, люба». Ані «Моя кохана, я скоїв помилку», ані «Я хочу, щоб ти повернулася», ані «Я жахлива людина». Якщо я зумію наздогнати його? Якщо? Якщо? Не може тут бути жодних довбаних «якщо». Я його заклята суперниця. Я не просто наздожену його. Ха. Я вб'ю його, він у мене отримає межі очі. Серйозно? Як зверхньо. Мені не треба з ним працювати. Той довбойоб усе зіпсував. Чи він думає, що я це просто так залишу? Ляжу на спинку, мов пудель, і хай трахає мене, як хоче? Валятимуся непорушно, наче ганчір'я якесь? Ні.

Я – АЛВІНА НАЙТЛІ.

Варто йому боятися.

О, вже час, Щоб роздум мій чи вбравсь у кров, чи згас!..

А помсті меж нема[16 - Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).].

Я хапаю квіти повними, товстими оберемками, шипи на стеблах впиваються, дряпають, пронизують, починає текти кров. Я жбурляю троянди на килим, пелюстки летять вусібіч, вода розбризкується, з моїх пальців крапає кров. Я стрибаю, вгору і вниз, у босоніжках Бет від «Прада», стрибаю, стрибаю, стрибаю, доки від них кваша залишається.

Розділ другий

«Берлінгтон Аркейд», Сент-Джеймс, Лондон

– Скільки?

– Двісті двадцять шість тисяч фунтів дев'яносто вісім пенсів.

У чоловіка співочий шотландський акцент, як в Юена Мак-Грегора у «Мулен Руж!». Коштовності виблискують на чорній оксамитовій тканині, розстеленій на горіховому столі.

– Іще раз. Я не розчула.

– Двісті двадцять шість тисяч фунтів дев'яносто вісім пенсів.

– Бля.

– Будьте здорові.

Я думала, може, п'ятдесят чи шістдесят тисяч. Сімдесят щонайбільше. Але це дивовижно. Це ціле багатство. Може, сьогодні мій щасливий день?

– Хочете, я це напишу?

Він дістає з кишені ручку «Монблан» і наскрябує суму на шматочку білої картки. Вимальовує вишуканий, оздоблений завиточками знак фунта – більший, ніж потрібно, ефектний, ніби щоб привернути мою довбану увагу.

Я збираюся його дотиснути, здерти з нього більше. Жодному чоловікові більш не дозволю мене набати. Цей гіркий досвід я отримала від Ніно.

– Триста тисяч.

– Даруйте?

– Давайте триста, і по руках.

Я плюю на долоню і простягаю її, чекаючи, що чоловік її потисне. Старий чухає свою лисувату голову. Тонке сиве волосся витке й сухе; треба б йому купити кондиціонер. (Я знаю, що в житті є щось крім волосся, але з цього цілком можна почати...) Шматки лупи опускаються йому на плечі, як сніжинки різдвяного ранку. Хоч би він припинив чухмаритись. Це вже ціла хуртовина. Сніговика зліпити можна.

– Боюся, ця цифра занадто висока, мадам. Ми виконуємо дуже, дуже точні розрахунки, коли проводимо оцінку...

Бла-бла-бла, бля.

– Хочете діаманти? То давайте мені гроші. Або я піду.

Добре.

Я краще стала вести перемовини. Для цього потрібні врівноваженість і яйця.

Чоловік дивиться з-понад своїх окулярів-половинок і схиляється до мене.

– У такому випадку, мадам, бажаю вам удалого дня.

Він складає обтягнені твідом руки на грудях і притупує черевиком по дерев'яній підлозі.

Ой, схоже, він хоче, щоб я пішла. На слабо бере, покидьок.

– Молодчина, Алві, – говорить Бет.

Я озираю його ювелірну крамницю. Тут торгують антикваріатом, а ще годинниками, вінтажними брошками та діамантовими каблучками. На стінах – картини та рудуваті фотокартки. Вікторіанські візерунки. Скринька зі слонової кістки. Людський череп, досить кумедний на вигляд, із кремовою потилицею та побитими зубами. «Гай-гай, бідний Йоріку!»[17 - Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).] Утім, його я не хочу (якщо тільки це не Ніно). І він здається типу надто громіздким, щоб носити з собою.

Я помічаю прадавній годинник із зозулею, що вмовився на запилюженій полиці.

– Двісті двадцять шість тисяч фунтів дев'яносто вісім пенсів, і я хочу цей годинник.

Я вказую на полицю. Чоловік обертається, щоб поглянути. Чесне слово, не знаю, чому я таке ляпнула. Насправді він мені навіть не подобається. Він пишно оздоблений, різьблений і надто вже недолугий, із дратівливими римськими цифрами, обтицяний дурнуваним листям. Лакований, дерев'яний, із мідними ланцюгами та висячими маятниками. Угорі маленькі дверцята, з яких зозуля має висовувати голову. Либонь, щось таке моя бабуся могла купити в подорожі до Шварцвальда 1928 року.

– Виторгували, – говорить він. – Я перекажу гроші цієї ж миті, просто на ваш рахунок.

Я простягаю чоловікові прикраси Елізабет і міцно плескаю його по плечу.

– Ні, мені вони потрібні готівкою.

З його піджака здійснюється хмарка лупи. Я витираю руку об свою сукню.

За якусь хвилину чоловік повертається з десятком чи й більше товстих рулонів банкнот. Я перераховую їх усі до одної. Усе правильно, до останнього пенні. Я відкриваю годинник і засовую гроші всередину. Запалю святкову цигарку. Ю-хууу! Повірити не можу. Двісті двадцять шість тисяч фунтів дев'яносто вісім пенсів, усі мої. Я з широкою усмішкою крокую з ломбарду до «Берлінгтон Аркейд». Мало не бігом минаю магазини. Ой, погляньте, мені подобається цей браслет...

Але зараз не час бігати крамницями.

Ні, ці гроші мені потрібні на Ніно, на горілку, на перельоти і все таке.

Мені потрібно знайти Ніно та решту грошви. Двісті штук – це непогано, але це не

правосуддя. Лише початок. Кому, в сраку, потрібна та дурнувата вілла Бет? То й що, що я її спалила? Куплю собі ще одну. І ще один класичний автомобіль.

Я стрімко виходжу з «Аркейд» і потрапляю на Пікаділлі. Вихлопні гази й запах кави з сусідньої кав'ярні «Каффе Неро». Кавовий аромат нагадує мені про Ніно. Йому подобалася міцна й чорна. Без молока. Без цукру. (Не уявляю, як він міг таке пити.) Спогади сповнюють мене, і я заплющую очі. Я майже відчуваю його смак, з гірким еспресо на губах. Землистий тютюн. Запах потертої шкіри. Його вуса підковою дряпливо труться об мою шкіру.

Ні. Ні. Його немає. Немає. Я хитаю головою, щоб витрусити його обриси зі свого мозку. Богом клянуся: відрікаюся від чоловіків. З мене досить. Починаю життя спочатку, стаю незайманкою. (Гмम्म, а це взагалі можливо? Може, моя дівоча пліва заросте назад? Буду тугенька, як куряча дупка.)

Я знову зиркаю на застосунок айфона, але там досі зазначено аеропорт. Тепер, коли я дістала грошенят, я можу вирушати.

– ТАКСІІІІІІ, – гукаю я, махаючи рукою.

Ні. Чорти б тебе вхопили, Ніно. Ти тепер мертвий для мене. Я відчуваю смак грошей – і шоколадних крихот, з того коржика, подарованого «Рітцом», що досі тануть у мене в зубах.

Розділ третій

Аеропорт Гітроу, Лондон

Я грюкаю келих шапанського на барну стійку й оглядаю натовпи, що сновигають навколо. Ніно тепер уже може бути де завгодно – на Балі, Фіджі, Міссісіпі... Або, ще гірше, він може бути тут. Він може ховатися в натовпі, стежити за тим, як я накачуюсь ігристим. Чекати, доки я відключуся і він зможе пришити мене одним рухом. Я звужую очі й оглядаю зграї одягнених зі страшним несмаком туристів. Ніхто не озирається. Ніхто мене не помічає.

Офіціант доливає мені шампанського. Я п'ю великий ковток і здригаюся. Воно холодне, бульбашкове і з бездоганною гірчинкою. Світло-золотава рідина плескає у високому кришталевому келихові. Я дивлюся, як піднімаються бульбашки. Скільки я вже випила? Це має бути останній. Мені потрібно зберігати ясний розум. Я маю бути як піонерка, завжди готова.

Я вихоплюю айфон Бет зі своєї сумочки і проводжу пальцем, оновлюючи застосунок для стеження, знову і знову, знову і знову. Але ні, він усе повторює одне й те саме. Він був тут,

в аеропорту Гітроу, просто отут, у терміналі 5. Але минуло вже кілька годин. О Господи, чому нічого не змінилося? Ці довбані технології мене ненавидять. Так завжди було, і так буде. Годинники, настінні й наручні, зупиняються в моїй присутності, ніби в мене якесь магнітне поле, що сплутує всі цифри. Я об заклад готова битися, що цей дурний застосунок зламався. Усе. Він зник. Це кінець...

Я жбурляю телефон назад на стійку й ковтаю залишки шампанського.

– Чому всі хлопці мене кидають? – питаю я, ні до кого не звертаючись.

– Бо ти психопатка, – припускає Бет.

– Яка радість. Так. Дуже допомогла.

– Ніно не перший, ти ж знаєш. Були вже Алекс, Ахмед, Саймон, Річард, Майкл... мені продовжувати? Бредлі, Джеймі, Стюарт, Гаміш, Норман, Гемфрі, Джордж, Джон, Пол, Марк, Кларк, Мадхав, Мохаммед, і Деніел, і Патрік... Але знаєш що? Почалося це все з тата. Він тебе кинув, коли тобі був один рік.

– Замовкни, Бет. Стули свою йобану пельку. Тебе тато кинув так само.

Утім, вона має рацію; тато був першим, хто мене кинув. Він не міг витримати мого вигляду. Продержався лише дванадцять коротких місяців, перш ніж зникнути назавжди. Ніно витримав менше тижня. Либонь, я стаю все гіршою.

Я відкриваю «Ютуб» на телефоні й шукаю «самозахист». Першим відкривається «П'ять крутих прийомів самозахисту». Вочевидь, «сильні» – це нові «худорляві» дівчата-пауерліфтерки: #GirlsWhoLift. Упаду йому на хвоста, мов Гіларі Свонк. Накачаюсь, як Річ Фронінг[18 - Річ Фронінг – професіональний американський кросфіт-спортсмен.]. Я маю бути готова до бою. Він може напасти будь-якої миті. Доведеться вивчити кілька карколомних прийомів, щось із дзюдо чи джіу-джитсу. Хлопець на екрані показує, що робити, якщо на вас нападає якийсь брехливий сицилійський покидьок. Він демонструє, як відповідати на удари кулаком чи лобом в обличчя, на копняк чи штурхан коліном у пах. Я переглядаю відео знову й знову, намагаючись запам'ятати всі рухи. Він усе повторює: «Не ускладнюйте». Він говорить: «Це просто». Маячня. Він рухається надто швидко, я не можу за ним навіть простежити. Потрібна практика, щоб чогось навчитися.

Дзінь.

Що це?

Застосунок блимає новим сповіщенням. Я натискаю на крихітну іконку та підношу телефон ближче до очей, щоб прочитати. Я не надто добре бачу, а в очах у мене все

розпливається, але схоже на «Бухарест, Румунія». Так. Попався. Він там. Якщо той гівнюк у Румунії, то саме туди мені й треба. Ти зможеш, Алві, крихітко. Ти Диво-жінка. Лицарка-джедайка.

«Цить, серце, цить; Не м'якніть, м'язи, і тужаві станьте, Й держіть мене»[19 - Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).]...

Почалося, бля.

Гмммм, Румунія. Цікавий вибір. Хотіла б я знати, чого Ніно туди попхався.

Треба йти по квиток.

Я сплачую за рахунком. Скільки? Байдуже. Я тепер багата, можу це собі дозволити. Шампанське – це одна з життєво необхідних речей, таких як «Поп-Тартс», «Прінглз» чи кокаїн.

Щойно опинившись на борту, я починаю шкодувати, що так поквапилася. Що я робитиму, якщо знайду його? Я не тренувалася з самооборони. У мене немає плану.

Я сильно б'юся лобом об спинку сидіння переді мною.

Це не дуже допомагає.

Мені на коліна падає дурний відкидний пластиковий столик. Я штовхаю його назад угору: бех!

– У вас там усе гаразд, мадам?

У стюардеси голос мов у наглядочки – суворий, жорсткий і серйозний.

– Ні.

Ку-ку, ку-ку.

– От же ж бляха-муха – як не Бет, так той дурний годинник.

– Гей! Я вам не заважаю? – долинає голос спереду. Це хлопець, що сидить у кріслі переді мною.

Я кажу:

– Що таке, крихітко? Хочеш до «Клубу десятитисячників»?

Він кривить обличчя та відвертається.

Я різко озирваюся до проходу. Стюардеса здається невдоволеною. Засмученою. Вона вдивляється у мій ряд сидінь, лоб у неї стривожено морщиться.

– Мадам? – повторює вона знову.

Вона трясє наді мною своїм блискучим шиньйоном, мандаринові губи складені в тонку оранжеву лінію. На ній щільно затягнута темно-синя краватка й біла бавовняна сорочка. У неї вузесенька осина талія. Я читаю на бейджі її ім'я: «Гертруда».

– Коли ми вже, в біса, сядемо в Румунії? – Я більше цього не витримаю.

Спираюся щокою на спинку мого сидіння й дихаю крізь пінисту подушку; вона пахне чужим волоссям.

– Ми приземляємося в Бухаресті за три години, мадам. Ми щойно злетіли.

– Можете принести мені ще вина? – питаю я.

– Я думаю, ви вже випили достатньо. Я не можу вам подати ще більше.

Я закрочую очі. Починаю говорити голосніше:

– Я випила достатньо? Ви що, смієтеся? Я випила одну маленьку, крихітну, мікроскопічну пляшечку слабоалкогольного «Шардоне», такого бридкого, що я ледь його проковтнула. – Я не рахую випите в аеропорту, це було в іншому часовому поясі.

Я відкидаюся на сидінні й заплющую очі. Западає тиша. Поряд нікого немає. (Пасажир по сусідству встав і перейшов на якесь інше місце. Не знаю чому.) Я просто хочу спати. Мене нудить від усього цього лайна. Якщо я відключуся, то мені не доведеться думати про це. Уві сні має бути краще за це. Це просто жахіття.

На поверхню води спливають бульбашки. Басейн бездонний і чорний. Її тіло опускається дедалі глибше, яскраво-біле в місячному світлі, бліде, як примара. Ніч темна. Зірки зникли, а повний місяць ховається за деревом. Глуха, непроникна тиша поглинає нас, немов хмара. Я шукаю в темряві її обличчя.

Буль.

Буль.

Буль.

Буль.

А потім бульбашок більше немає.

Вона мертва.

Я перехиляюся далі через край. Дивлюся, але там нічого немає. Тіло Бет зникло. Розчинилося. Я вдивляюся в безодню. Спалахують два яскраві вогники. Її очі? Бути не може. Та що за хуйня? Що відбувається? Її руки тягнуться з води до мене. Вони довгі й білі, нескінченні, наче вугри або варені спагеті. Її руки чітко хапають мое горло. Я не можу дихати. Задихаюсь. Її пальці стискаються міцніше. Вона тягне мене вниз. Мої ноги ковзають на кахлі, і я падаю в воду. Вона змикається над головою. Я намагаюся зітхнути, вхопити повітря.

Я нічого не бачу, але потім два яскраві вогники блимають, сяють. Обличчя в неї вже не її, а клоуна.

— Хто ти? — питаю я.

— Я Містер Бульбашка, — каже Бет.

Сучка, вона знає, що в мене коулрофобія[20 - Коулрофобія – страх перед клоунами.].

Вода вихором засмоктує мене. Я обертаюсь, обертаюсь. Єдине, що я бачу, — це клоун. Круглий червоний ніс, два жовті ока. Навколо її губ розтерта кров.

Вона сміється. Її сміх перетворюється на крик. Але це я кричу.

День другий. Крадій

Десять років тому

Субота, 7 травня 2005 року

Лоуер-Слотер, Глостершир

Бет калатає у двері ванної кімнати.

– Алві? Ти знову блюєш?

– Ні.

Я змиваю унітаз.

Вона знову б'є в двері.

– Впусти мене.

– Від'їбися.

– Я непокоюся через тебе.

Я закриваю очі.

– Гаразд, іду.

Дурнувата сестра. Скрізь свого носа пхає. Тепер, коли в неї є скобки та спортивний ліфчик, вона вважає себе головною, зовсім дорослою.

Полощу зуби освіжувачем. Випльовую. Він страшенно м'ятний. Пече мені в роті.

Утираю обличчя рушником і розглядаю себе в дзеркалі. Два нових прищики. Жодних слідів блювоти. Я відчиняю двері. Хай буде шоу.

Бет уривається всередину. Зачиняє за собою двері на клямку.

– Сядь, – каже вона.

Я хмурюся. На її обличчі написана тривога, ніби їй не похуй.

Вона показує на унітаз:

– Сядь. Будь ласка.

Я закриваю кришку і сідаю на холодний жорсткий пластик. Круто. Починається, знову...

– Алві, – каже вона.

– Доки ти ще не почала – я не блювала.

Я схрещую руки на грудях й сідаю прямо. Жодних доказів: вони усі зникли.

Елізабет підводить свою бездоганну бровку, потім бере лавандовий освіжувач повітря й оббризкує кожен дюйм кімнати. Мое обличчя вкривають крихітні краплинки. Я задихаюся від тієї хімії. Вона зводиться навшпиньки, щоб відкрити маленьке віконце ванної. Крізь нього вривається потік холодного повітря.

– Гаразд, зрозуміла, про що ти.

– Алві, – каже вона тим своїм скімливим голосом. – Я бачила у смітнику три порожні коробки від «Прінглз» і п'ять пакетиків з-під полуничних «Поп-Тартс».

– То й що?

– Сміття викидали вчора.

– І?

– Ти сточила все це за сьогодні.

Чорт, вправно в неї виходить. Як у шпигунки якоїсь. Вона могла б працювати в МІ5.

– Чому це саме я? Може, мама теж їла?

– Лише тобі подобається сир із цибулею.

Бет втуплюється мені в очі. Я можу прочитати її думки. Вона вважає, що бачить мене наскрізь.

– Знаєш, те, що з тобою робиться, має назву.

– Та невже? Тебе також можна багатьма словами назвати... – кажу я.

– Алві, це називається булімія. І це не смішно.

– Це не твоє життя. А моє, – відповідаю я.

– Про що це ти взагалі? – Вона дивиться на мене, схиливши голову. Стурбовано закушує губу. – Алві, будь ласка, ти маєш зупинитися. Я серйозно. Це може тебе вбити.

Я спираюся головою на прохолодні білі кахлі на стіні ванної.

Якщо я просто сидітиму тут, мовчки, може, вона забереться звідси?

– Чому ти не підпускаєш мене до себе? – питає вона. – Я твоя сестра. Я тебе люблю. Я вчора говорила з твоїм психологом у школі...

– Що ти, бля, робила? – Як вона сміє? Як вона могла? Обговорювати мене за моєю спиною з тією чотирикою довбойобкою, Лоррен?

– Мені довелося, Алві. Ти така худя. – Вона оглядає мене від голови до п'ят. – Я не знаю, що робити.

Що за хуйня? Вона худіша за мене.

– Чого тобі треба щось робити? Чого ти не можеш займатися своїми собачими справами?

– Це вже маячня якась. Я чую тебе щоразу після їжі. Такі гидотні звуки.

– Даруй, що викликаю в тебе огиду. Я не винна, що мама готує помиї якісь.

– Я стежила за тобою в школі, – каже вона. – Там ти робиш те саме.

– Шкільні обіди ще гірші, – кажу я в підлогу.

Голос Бет змінюється. Стає м'якшим. Тихішим:

– Знаєш, це нічого не змінить.

Я скидаю голову. Витріщаюся на неї. На ній нова рожева блискуча майка з написом «ЯНГОЛ НА 90 %». Треба б мені піти купити й собі таку, зі словами «ДИЯВОЛ НА 90 %».

– Що не змінить чого? – кидаю я.

– Блювати... Отак худнути... Мама не полюбить тебе дужче. Тато не повернеться.

Гаряча кров приливає мені до щік. Це було жорстоко. Серпом по яйцях. Як вона насмілилась отак згадувати тата? Хто їй дозволив? Ця тема типу заборонена. Це таке наше неписане правило: ми ніколи про нього не говоримо. Я хочу її вдарити. Чи, може, схопити керамічну кришку з бачка та розтрощити її гарненьку голівку?

Я думаю про фото, сховане в моєму гаманці «Примарк»; це мое єдине зображення тата. Я його поцупила з маминого весільного альбому. Вона не помітила, що воно зникло. Воно пожмакане, затерте на згинах. Але принаймні я бачу татове обличчя щоразу, коли дістаю його. Я дивлюся на нього та мрію про зовсім інше життя, яке в нас було б, якби мій тато

залишився з нами, а не зник. Мені ще й року не було, а потім – раз! – і він розчинився, мов Гудіні. Він зник з лиця Землі, не залишилося ані сліду, ані електронної адреси. Єдиний доказ того, що він узагалі існував, – я (і моя сестра), мое дурнувате ім'я та заяложена фотокартка.

Мама сказала, що він переїхав до Сан-Франциско, щось пов'язане з бухгалтерською роботою, але я знаю, що це не так. Вона все це вигадала. Я обшукала Сан-Франциско, ретельно, як лише могла. Не саме місто (я ніколи не була в Америці). Я обшукувала Інтернет. Кожен якимось присутній онлайн. Усі ми існуємо там, у цифровому просторі. І там немає Алвіна Найтлі, ані в Сан-Франциско, ані в жодному іншому місці в Каліфорнії. Я перевіряла, знову і знову, десь раз на два місяці, на випадок, якщо він виник у команді з боулінгу або в життеписі якоїсь компанії, в «ЛінкдІн» чи як гравець у покер, але він не з'являвся ніде.

Я не здавалася. Я охопила своїм пошуком також інші країни – мов Лісбет Саландер[21 - Лісбет Саландер – дівчина-хакер, що має на спині татуювання у вигляді дракона, героїня серії книжок шведського письменника Стіга Ларссона «Міленіум»], нищпорила, полювала за ним. Алвін Найтлі – незвичайне ім'я, тож, звісно, якщо я шукатиму досить старанно, то, зрештою, він десь та з'явиться? Я телефонувала до Інституту присяжних бухгалтерів, але там про нього ніколи не чули. Я думала про те, щоб найняти приватного детектива, але я не змогла б йому заплатити.

І зрештою я з жалем дійшла висновку, що ніде на всьому цьому довбаному білому світі немає жодного довбаного Алвіна Найтлі. Якщо тільки (а я знаю, що це таки навряд чи) він не змінив ім'я на Елвін Нейтлі. (Я знайшла такого у 2003 році, але, чесно кажучи, це дуже мало ймовірно, бо той хлопець на фото був чорношкірим.) Я шукала відтоді, як мені було одинадцять, коли я вперше отримала доступ до комп'ютера, і ніколи ніде не було жодних ознак мого батька. Я не зовсім тупа. Я знаю, що це означає. Це означає, що він, чорт забирай, мертвий. Або що він поза системою, навмисне не хоче світитися. А для цього треба вивертатися. Планувати. Для цього потрібен справді твердий намір. Справжнє бажання зникнути. Одного разу мені спало на думку, що він може бути шпигуном, як Остін Поверс або Джон Ле Карре (це пояснило б, звідки Бет такого набралася, Міс Іспанська Інквізиція), і уряд міг замінити його ім'я на код, типу 007. Але потім я подумала: не будь ідіоткою. Це справжнє життя, а не фільми. А він не Джейсон Борн, а бухгалтер.

Бет підходить і торкається моєї руки, перериваючи цей плін думок.

– БЛЯ, НЕ ТОРКАЙСЯ ДО МЕНЕ!

Я підхоплююсь і намагаюсь відчинити двері ванної, але металеву клямку заїдає. Вона затискає мою шкіру. Я зрештою перемагаю її й грюкаю дверима. Мчу донизу, через усі п'ятнадцять сходинок.

Голос моєї сестри гукає мене:

– Алві. Вибач. Повернися. Будь ласка.

Начхати, сучко.

Запізно.

Розділ четвертий

Сьогодні

Вівторок, 1 вересня 2015 року

Міжнародний аеропорт імені Анрі Коанди,

Бухарест, Румунія

– Мадам, прокидайтеся, будь ласка, ми на місці.

– Ні, ні.

Клоун. Де клоун? Сидіння мокре від цівки, що витекла в мене з рота, зібравшись у калюжку. Я відчуваю руку, що трусить мене за плече.

– АРРРР! Відчепіться, – кажу я.

– Вибачте, але вам потрібно вставати. Усі інші вже повиходили з літака.

– Літака? Якого літака?

Я розплющую очі. Це та надокучлива стюардеса, Гвіневра, чи Жеральдина, чи щось таке. І я явно в літаку.

– Де ми? Повторіть. – Я намагаюся сісти.

– Міжнародний аеропорт імені Анрі Коанди. Ми приземлилися в Бухаресті.

Я тру очі обома руками. Мені конче потрібно знову заснути. Я перекочуюся на сидіння та скручуюся, спираючись на подушку.

– Ще п'ять хвилинок, – кажу я.

– Мадам? Мадам?

– Я не хочу йти. Просто дайте мені спокій, – кажу я.

– Ви б хотіли, щоб я забезпечила вам візок?

– Ні. Так. Добре. Як хочете.

Вона зникає, залишаючи за собою лише надто інтенсивний запах іланг-ілангу, перепахнену хвилю. Я заплющую очі. Тихо, лише ледь чутно гуде кондиціонер. Навкруги нікого. Я втискаюсь у синтетичне сидіння. Усе хуйовіше й хуйовіше. Я далеко від дому, хоч де б то було. Єдине, чого мені хочеться, – спати. Але тепер, коли ми приземлилися, я можу увімкнути телефон (не ризикуючи одразу ж померти). Мені потрібно перевірити Ніно.

Я простягаю руку до свого телефона в маленькій сітчастій кишеньці на спинці сидіння переді мною. Утуплююся в екран. Поточне місцезнаходження: «Бухарест, Румунія. Міжнародний аеропорт імені Анрі Коанди».

Плечі в мене напружуються.

Він тут.

– Ось. Ми привезли для вас візок.

Я підводжу погляд і бачу ту стюардесу і з нею ще кількох товаришів. Вони підходять до мого ряду й зазирають. Розглядають мене, обережно, ніби сурикату, що вшився з лондонського зоопарку, з піною на роті, – скоріш за все, хворого на сказ.

– Ви готові, любенька? – питає один зі стюардів. – Ми просто піднімемо вас і перекладемо до візка.

– Раз, два, три, взяли.

О Господи, ми вирушаємо.

Піп.

Піп.

Піп.

Візок поволі сунеться вперед, помаранчева лампочка вгорі яскраво блимає. Ми проходимо паспортний контроль і прямуємо до натовпу пасажирів, що прибули. Я заплющую очі та спираюся головою на прохолодну білу металеву поперечину. Думки в мене розпливаються від вина.

Ку-ку.

Ку-ку.

Ку-ку.

Стули дзьоба, курячі твої мізки.

Свіже повітря. Ось що мені потрібно. Щось, що допоможе збудитися. Я помічаю напис «Вихід», що світиться зеленим, хапаю свою сумку й зістрибую з візка.

– То я вже піду. Бувайте здоровенькі, – кажу я.

У маленького старенького чоловічка, що котить візок, є слуховий апарат, який, схоже, не працює. Чи, може, він не чує мене через шум акумуляторного двигуна. Я йду до подвійних дверей, і вони відчиняються переді мною. Непевним кроком виходжу надвір.

Ніч навколо чорна, а повітря свіже. Хмар немає, місяць і зірки яскраві, чіткі, ніби хтось їх обвів кульковою ручкою. Я в обидва боки озираю тиху вулицю. Нікого, сама лише я. О Господи, я зараз не готова до Ніно. Він мене розчавить за дві секунди. Я не можу просто чекати отут, зовсім відкрита. Я знаю, що він десь тут... десь... причаївся, мов кажан. Я звертаю на бічну вулицю, прискорюю крок, вогні аеропорту залишаються позаду мене. Я в житловому районі на околиці міста. Пара від мого дихання збирається в хмарки. Я обхоплюю себе руками. Боже мій, тут холодно. Я в куценькій сукенці своєї сестри, без шкарпеток, без спідньої білизни. Вона, напевно, страшенно личила Бет. Вона завжди була стрункішою за мене.

Я зловлю таксі. Дістануся до готелю. Приведу себе до ладу на завтра. Так. Так, саме так і зроблю. Зброя. План. Стратегія. Візьму себе в руки.

Хтось хапає мою сумку.

– Гей! Ні. Що за?..

Хтось поцупив мою сумочку.

Мій телефон.

Мої гроші.

Мій годинник із зозулею.

Я завмираю на місці й озираюся. Що це було щойно? Хто це був? Темна чоловіча постать завертає за ріг, і кроки тихішають. З живота підіймається нудота. До голови приливає адреналін. Бля. Це що, був Ніно?

– ГЕЙ, – кажу я.

Він не віддаляється.

Я кидаюся за крадієм.

Від туманної мряки, яку не можна назвати справжнім дощем, повітря стає якимось потойбічно-сірим. Крихітні краплі охолоджують мою шкіру. Шкода, що на мені немає більше одягу. Крижане нічне повітря пронизує голі руки та ноги та посиляє дрижаки аж у хребет. Я звертаю в похмурий провулок; звісно ж, він десь тут? Від світла двох ліхтарів падають довгі тіні. Тротуар слизький і мокрий. Баки для сміття переповнені, навколо валяються сміттеві пакети. Я відчуваю огидний запах гниття. Щось здохло. Пташка? Пацюк? Кіт із половиною хвоста нявчить і вшивається, побачивши, що я йду. Він зникає в іржавому баку.

– Ніно? Це ти? – питаю я, але занадто тихо. Пошепки.

Мені на ноги бризкає холодна брудна вода з калюж. Фее, як бридко. На босоніжки «Прада». Це місце скидається на Арчвей.

Ось тепер я помічаю його перед собою – і моя шкіра вкривається холодним потом. Кроки відлунюють від стін.

– Гей, ти. Повернися. Ходи сюди.

Він одягнений у все чорне, стоїть спиною до мене. Обрисами скидається на велетенського павука. Він обертається, і я судомно вдихаю. На якусь коротесеньку мить мені здається, що це Ніно. Але це просто темрява жартує зі мною. Страхи вириваються з підсвідомості. Уява бешкетує. Я розглядаю його обличчя, біле, мов маска, нелюдське, майже демонічне. Його страхітливі очі дивляться просто в мої. Чого він так витріщається?

– Віддай мою сумку, – вигукую я в темряву. Намагаюся говорити впевнено, але кого я хочу обдурити? Голос у мене тонкий, дуже високий і тремтить мов осиковий лист.

Чоловік знову починає бігти.

Я кидаюся за ним, дурнуваті босоніжки труть, врізаються в шкіру, ноги болять, вкриті пухирями. Стегна неначе довбаним вогнем пече. Давай, Алві. Ти можеш це зробити. Це просто якийсь хлопець, це не Усейн Болт[22 - Усейн Болт – ямайський спринтер, 8-разовий олімпійський чемпіон.]. Я наздоганяю його: три метри, два метри, один метр. Бля. Що робити, якщо він озброєний? Що, коли в нього пістолет? От лайно, я вже тут. Надто пізно. Я стрибаю до сумочки й хапаю її.

– Гей, ти, покиньку, це ж «Гермес».

Мої пальці вчіплюються в шкіру. Тут сама лиш сумочка штуку коштує. Він простягає брудну руку. У нього покусані нігті. Шрам біля великого пальця. Усе навколо, здається, сповільнюється. Він із силою тягне мене за руку.

– Фе. Відчепися. Ця сукня – від «Шанель».

Моя сумочка падає на землю.

Він що, щойно розбив мого годинника з зозулею?

Ми зіштовхуємося одне з одним. Я нахиляюся по сумочку, його смердюче тіло притискається до мого. Я натикаюся на стіну, шершава цегла дряпає мою руку, здаючи пекучий клопоть шкіри. Відчуваю, як тепла кров тече вниз, до зап'ястя. Я йому за це помшуся. Неодмінно. Чую його дихання, важке, хрипуче. Відчуваю його гарячий подих на своєму вусі. І раптом – ЛЯСЬ!

Ні.

Тільки не в обличчя.

Увесь світ навкруги цього чоловіка темнішає.

Усе, що я бачу, – це його очі...

Він хапає мою сумку, і я оговтуюся. Ну ж бо, Алві, в тебе ще є справи.

– Тобі що, матуся не говорила? Не можна бити дівчаток.

Я хапаюся за ручку. Ми перетягуємо її, мов канат. Богом клянусь, якщо він її порве...

Він обертається та притискає мене до стіни. Його груба рука стискає мое горло.

– Ciao, Елізабетта, – промовляє він.

Він знає, хто я? Тобто кого я з себе вдаю? Але як? Він працює з Ніно? Застосунок повідомив, що він десь тут. Мої очі ширяють провулком туди-сюди. Його пальці щільніше стискаються в мене на шиї. Я не можу дихати. Намагаюся закричати, але звуку не виходить. Він тримає мої руки в мене над головою. Я опираюся, але він сильніший за мене. Я задихаюся. Легені вогнем пече. Вивертаюся, але він міцно тримає мене. Бля. От лайно. Я попалася.

– Ха-ха. Він тебе вб'є, – коментує Бет.

Я з усієї сили наступаю каблуком йому на ногу. Шість безжальних дюймів від «Прада». Він кричить. Стискає мене вже не так міцно. Це мій шанс. Він не може зосередитися.

Я б'ю його головою об стіну. Руки в мене тремтять, але я добре приціляюся. Його череп голосно стукає, мов молотком об каміння. Тупий удар, але вдалий, гучний. Чоловік падає на землю, його тіло валиться у бруд, мов ганчірка. Байдужий, як мішок картоплі, важкий, мов купа гною. Я опускаюся колінами йому на груди, схлиплю, захилинаюся, намагаюся віддихатися. Горло в мене немов у вогні. От гадство. Ледве обійшлося. Я зазираю в його обличчя. Ще один хлопець, що спробував набити мене, як Ніно. Отак тобі, довбойобе. Кров із його голови починає збиратися в калюжу, гладку й блискучу, мов нафта. О Боже правий, невже я... я його вбила?

Ку-ку.

Ой, ви тільки погляньте. Годинник і досі працює.

Я даю йому ляпаса. Сильного. Він не ворухиться. Навіть не здригається.

– Ну ж бо. Прокидайся. ПРОКИДАЙСЯ, – вимагаю я.

– Цього разу тобі не вийти сухою з води.

Серце в мене починає битися швидше. Я тремчу. Мене нудить. Що я зробила? Хто я така? Я піднімаю руку до його обличчя. Шия в нього тонка й жилава, шкіра на ній висить, мов у індика. Намагаюся намацати на ній пульс. Ледь помітна ниточка, схоже, слабшає від найменшого тиску. Не відчувається нічого. Жодної, навіть легенької, пульсації. Він тихий. Нерухомий. Мертвий.

Ні, ні, ні, ні. Ким я стала?

– Мені здавалося, що тобі подобається вбивати, – говорить Бет. – Здавалося, що це для тебе «природно».

– Мені справді подобається вбивати. Але це було не за планом.

– Ти ніколи нічого не робиш як слід.

Гаразд. Добре. Охолонь, Алві. Це сталося серед ночі. В якійсь дірі. Я можу просто зникнути.

Я підіймаю пошарпану сумочку Бет від «Гермес» і прямую назад, у порожній провулок.

Оглядаю стіни, чи немає ніде камер відеоспостереження. Озираюся на труп, що мокне під дощем. І все ж, хто він, у біса, такий? І звідки він, у греця, знав мое ім'я? Я зупиняюсь. Я не можу піти, доки не дізнаюся. Маю повернутися. Лише на якусь мить. А потім заберуся звідси. Я біжу назад до тіла, присідаю над ним. Засовую руку в кишеню його куртки й намагаю шкіряний гаманець.

У ньому румунська картка – посвідчення особи. Згідно з нею, його звали Драгос Габор, але це ні хуя не означає. Це Ніно послав сюди цього хлопця, щоб обібрати мене? Чи щоб уполювати мене й заманити в якесь тихе місце? Я вдивляюся в його потворне обличчя. Чи він теж із їхньої банди?

Я кидаю гаманець у смітник. Грошей там усе одно немає. Перевіряю ще одну його кишеню. Два мобільних телефони. Це дивно – два телефони. Один для дружини і один для коханки? Один із них схожий на телефон Ніно. У нього був такий, побитий життям старий «Соні». Чорний, із репнутим екраном. Може, це просто випадковість...

Але потім до мене доходить.

Ніно тут немає, еге ж?

Тільки його дурнуватий телефон.

Він, падлюка, мене перехитрував. Я так і знала. Він, либонь, знав про застосунок. Б'юся об заклад: Ніно заплатив йому, щоб він привів мене сюди. Що ще напланував той йобаний гоблін?

Я почуваюся ніби під водою, все глибше, потопая, шукаю вихід, зовсім розгублена. Знов оглядаю провулок, але тут нікого, принаймні поки що. Треба забиратися звідси.

Я переглядаю контакти в телефоні Бет, прокручую їх тремтливими пальцями. Екран блищить, мокрий від дощу. Зрештою я знаходжу «Ніно Бруска». Натискаю «виклик» і чекаю.

За мить «Соні» починає дзвонити. Я беру його та дивлюся на екран: «Елізабетта Карузо». Так почали звати мою сестру, коли вона вийшла заміж. Ось і доказ: це телефон Ніно. Я чую його автовідповідач: «Ciao, sono[23 - Говорить (іт.)] Ніно Бруска...» – і вимикаюсь. Не можу чути його голос. Здається, що він десь поруч.

Я запихаю телефон у свою сумку та дивлюся на чоловіка. Про що я тільки думала? Не можна кидати його тут. Я маю діяти швидко. Не слід гаяти ані секунди. Я хапаю його за литки й тягну, висолопивши кінчик язика з куточка рота. Мені доводиться йти спиною вперед, нахилиючись, щоб врівноважити його величезну вагу. Але навіть так він важкий. Хух, і чому трупи стільки важать? Я скидаю взуття на високих підборах. Так краще. Він середньої статури, середнього зросту, але якийсь важчий, ніж здається. Я смикаю його, і його тіло тягнеться по землі, ніби замість кісток у нього металеві труби. Його обличчя скорчене в гримасу. Ряба шкіра – брудно-біла. Я відкидаю з дороги кілька пакетів зі сміттям – чується хрускіт розбитого скла – і підтягаю тіло до стіни. Кожен мій м'яз напружується. Молочна кислота. Пекучий біль.

Я хапаю пакет і кидаю йому на обличчя. Ще один куль сміття – йому на груди. І ще пару – на ноги. Ну й досить, принаймні поки що. Він не буде тхнути ще пару днів. Але до того часу я вже зникну, давно й далеко. Та й тут уже й так добряче смердить.

Я відступаю й оглядаю його імпровізовану могилу. Жодних ознак тіла, лише купи сміття. Непогано, хороша робота. Думаю, я впоралася. Добре, з урахуванням усіх умов.

Тепер іде справжній дощ, і прохолодні краплі поцілунками падають на мою шкіру, яка палає. Я глибоко зітхаю, відчуваючись уже краще. Спокійна, зібрана. Я молодець. От бачиш, Алві, ти професіонал. Не варто лякатися. Я розглядаю свою пошарпану сумочку «Гермес». Вона вкрита гидкою грязюкою. Брудно-чорна. Я накидаю її на плече та запалюю собі цигарочку.

Я пробираюся порожнім аеропортом, позіхаючи, брудне взуття несучи на зігнутому пальці. Мені треба купити ще один квиток. Назад, до Лондона. Неймовірно. Таке гробане марнування грошей. Я ж щойно приїхала сюди. Сподівалася найближчими днями опинитися в Монако. Попивати «Негроні» в Монте-Карло, тринькаючи свої нові величезні статки на «Діор» та «Ів Сен-Лоран». Але ні. Поки що ні. Нам спокій тільки сниться. Тож, здається, час повертатися до рідної Британії. Жодна каса ще не працює, тож я не можу купити квитка в один бік. Падаю на стілець у залі очікування. Доведеться мені чекати. Повірити не можу, що Ніно обвів мене круг пальця, покидьок. Тепер я справді, справді розлючена. Чорт забирай, що за гру він веде? Надсилає мені квіти, романтичну цидулку, а потім наймає якогось придурка, щоб той мене вбив? Вам доводилося чути про щось більш шизофренічне?

О Господи, та він же гірший за Бет.

Сидіння тверді, пластикові, і я просто під струменем вітру з кондиціонера, перед широкоекранним телевізором. По телевізору йдуть румунські новини, з вимкненим звуком і з субтитрами. Навряд чи той крадій потрапить до новин, якщо/коли його знайдуть. Він не був молоденькою білявкою, як Бет. Він був не надто гарненький (один або два бали з десяти). Сподіваюся, що я досить добре його сховала. Може, варто повернутися назад і перевірити? Але ні. Головою думай, Алвіно. Ніколи не можна повертатися на місце злочину, це головна прописна істина. Їм ніколи не знайти знаряддя вбивства (мої руки прикріплені до моїх плечей). Жодних відомих мотивів. Жодних камер, я ж перевіряла. Я виїду з цієї країни за лічені години. Усе це мені вдається краще й краще. Я витягаю руки над головою, знову позіхаю й розслаблююся.

Я беру айфон Бет і клацаю на застосунки.

Цікаво, чи є в Бет «Тіндер».

Розділ п'ятий

Видаляю той дурнуватий застосунок для стеження. Він більше не потрібен. Як мені далі шукати Ніно? Що мені зробити? Може, я багато годин тут просиджу, доки не вилетить наступний літак до Лондона. Клацаю мобількою Бет. «Тіндера»[24 - Tinder – застосунок для знайомств.] немає. Це була не її царина. Навряд чи вона взагалі про таке знала. Чи про «Геппн»[25 - Happn – мобільний застосунок для соціального пошуку, що ґрунтується на географічному розташуванні.], чи про «Гіндж»[26 - Hinge – застосунок для знайомств.], чи про «Гріндр»[27 - Grindr – застосунок для знайомств геїв і бісексуальних чоловіків.], чи про «Бамбл»[28 - Bumble – застосунок для знайомств.], чи ще про щось таке. Я завантажую «Тіндер». Мені просто цікаво. Хочу побачити, який вигляд мають місцеві жителі. Чи є в мене час на швидкий секс в аеропорту? Я могла би влаштувати коротенький курортний роман. Міг би з'явитись якийсь приголомшливий румунський кардіохірург і вибити землю в мене з-під ніг... Я завантажую застосунок, знаходжу фотку Бет і реєструюся як Бейонсе. Ну а що? То й що, що це фейк? Таке зараз і є все моє життя.

Так.

Так.

Так.

Так.

Зустрічі шукаю.

Аж слиною стікаю.

Стефан.

Крістіан.

Міхай.

Ніколає.

Хлопчику, та ти соковитий.

З кимось таким мені час би убити.

Модель?

Дублер?

Бетмен.

Спайдермен.

М'язистий, як той Супермен.

Губи закличні.

Він фантастичний.

Накачані груди.

Він супер усюди.

Член довжелезний.

Хочу безмежно.

Гм, цікаво, чи є Ніно в «Тіндері». Ну звісно ж є. Він хижак «Тіндера». Навіщо взагалі реєструються в «Тіндері»? Щоб познакомиться з майбутнім чоловіком/дружиною? Для тривалих щасливих відносин?

БОЖЕ МІЙ.

Я МОЖУ ЗНАЙТИ ЙОГО В «ТІНДЕРІ».

Я можу його відстежити за допомогою «Свайп Бастера»[29 - Swipe Buster – сайт, за допомогою якого можна дізнатися, чи користується хтось «Тіндером»]. Алві, ти довбаний геній. Це має спрацювати. Це неперевірено.

Єдиним можливим дрібненьким недоліком є те, що телефон Ніно в мене. Але я готова побитися об заклад, що:

1. У нього вже є новий телефон.
2. Він уже встиг завантажити «Тіндер».

(Чоловікові з таким лібідо секс потрібен щонайменше двічі чи тричі на день. Б'юся об заклад, що він там просто зараз, у цю хвилину. Гаяти не можна ні секунди.)

Так, куди, в біса, Ніно міг податися? Наважуся припустити, що до Італії. Не на Сицилію, це надто вже ризиковано. Його розшукують поліцейські та гангстери. То, може, в Неаполь? Хіба він не згадував його, коли ми планували нашу втечу?

Я пишу в «Свайп Бастер», що шукаю когось на ім'я Ніно Бруска й що востаннє він з'являвся десь у Неаполі. Уводжу фейкову електронну адресу, щоб дізнаватися про результати. У папку «Вхідні» приходять повідомлення.

Нічого. Нічогісінько. Його неможливо знайти. У Неаполі немає нікого, кого б так звали. Можливо, він підписався Джанніно Бруска? Або взагалі якимось іншим іменем?

Оххх. Так у мене скоро руки опустяться. Має бути якийсь простіший шлях.

Я гуглю «Як знайти когось у “Тіндері”». Мені видає «Альбїон Сервісез». Тут використовується технологія розпізнавання обличчя. Усе, що мені потрібно, – фотографія. Може, у Бет у телефоні є хоч одна? Я проглядаю її галерею. Тисячі фоток маленького Ерні. Кілька селфі Бет у новій сукні. Кілька типу художніх знімків амфітеатру в Таорміні. І... Оооо, а це що таке? Святкування дня народження. Схоже, це вечірка Амброджо. І Ніно тут є. Так, це він, жодних сумнівів. Стоїть поряд з Амброджо, що задуває свічки. Там темнувато, і його обличчя дрібне, але це може... це може просто спрацювати. Я обрізаю фото та збільшую злочинне спокусливе обличчя Ніно. Завантажую його до програми пошуку та намагаюся вгадати місто. Я знов пробую Неаполь, про всяк випадок. Вбиваю електронну адресу та чекаю... Ну ж бо, ну ж бо, ну ж бо.

У папку «Вхідні» надходить повідомлення.

Ні. Там його немає.

Чорт. Бля. Лайно. Гадство.

А як щодо Лондона? Чи може він досі бути там?

Я вводжу це місто. Завантажую його обличчя. Обличчя, що затьмарило б усіх янголів... Я зітхаю. Сором мені, про що я лише думаю. Я натискаю «Пошук» і кусаю нігті. Якби ж це спрацювало.

Ще одне нове повідомлення в папці «Вхідні».

Нічого. Спробую ще раз.

Рим? Може, там? Це ж Італія.

О БОЖЕ МІЙ, ЦЕ ВІН.

Це, схоже, зовсім нове фото Ніно, без капелюха (що запханий у мою сумку). «Ніно Бруска, 39 років, Рим». Це крутіше за крутість. Я завжди хотіла побувати в Римі. Він точно очолює перелік місць, які я хотіла б відвідати, перш ніж померти. (Рим, Гавана, Лас-Вегас, Бангкок.) Я чула, що там неперевершені секс-клуби. Усе складається просто чудово.

Каси нарешті відкрилися. Я купую квиток в один бік до Рима і чекаю біля воріт. Подорожую під іменем моєї сестри, адже Алві офіційно вважається мертвою. Мій паспорт могли й заблокувати. Не варто ризикувати. Літак злітає за п'ятнадцять хвилин, і я, бля, вже не можу дочекатися. Я сиджу, соваюся на місці й дивлюся новини.

Ох, бля, це ще що таке?

Я витріщаюся на екран телевізора.

Ця жінка – моя мати.

Що вона, в біса, робить у телевізорі? Це що, шоу про оцінювання антикваріату? Та ні, не воно. Камера наближається до вкритого автозасмагою обличчя матері: бездоганний макіяж, об'ємна зачіска, три низки перлового намиста. Я не чую, що вона говорить. Намагаюся (без успіху) прочитати по губах. Вона чимось віддалено нагадує біляву Маргарет Тетчер, в обох є щось однаково диявольське... Вона колихає на руках заснулого маленького Ернесто, погляд її спрямований у камеру, і мені майже здається, що вона дивиться просто на мене. Я також дивлюся прямо на неї, не моргаючи, не дихаючи, напружена, мов кішка в засідці. Я бачу її вперше за кілька років. Вона анітрохи не зістарілася, мов одне з тих радіоактивних яблук, що продаються в супермаркетах. Може, її заморозили в криогенній камері та щойно реанімували? Позаду неї – залишки вілли Елізабет, почорнілі, зруйновані вогнем, жевріють і димлять, неначе після авіакатастрофи. Пальми, квіти, кущі жасмину – все вигоріло дотла, перетворилося на попіл, на пил. За її

правим плечем виблискує басейн. Я здригаюся на стільці.

На екрані з'являється фото Бет з її медового місяця в Кенії, з великими літерами: «ЕЛІЗАБЕТ КАРУЗО». У мене холоде всередині. Гадство. Тепер це офіційно. Копи шукають мою близнючку. Я впевнена, що вона потрібна їм, щоб допитати щодо мого вбивства. Тобто, звісно, я їм потрібна. Мама благає про допомогу в її пошуку, це видно з відчаю на її обличчі. Б'юся об заклад, поліцейські думають, що я щось знаю. Вважають мене за свідка чи ще гірше. Чи вони підозрюють, що це я вбила власну сестру? Ні, ні, ні, все надто заплуталося. Тепер вони стежитимуть за її довбаною мобількою. Чому я? Ой, як усе безладно.

Дзінь.

Що ще?

Електронний лист від моєї матері. Я натискаю на текст.

Від: Мевіс Найтлі MavisKnightly1954@yahoo.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 1 вересня 2015 08:56

Тема: RE: Де ти є?

Елізабет, янголе, ти отримала мого останнього листа? Мене охоплює страшенний стрес. Ніхто тут і гадки не має, куди ти поділася. Я сповнена тривогою по вінця. Я очей не стулила, і це не через зміну часових поясів, запевняю тебе. Мігрені. Сухо в роті. Шкіра свербить. Екзема під колінами. У мене з'явилася виразка шлунку. Це психосоматика, я просто впевнена. Гострий біль у центрі живота, за два дюйми над пупком. Дуже дошкульний. Я просто навпіл згинаюся від болю. Можу пройти лише два-три фути, а потім мені треба знову сісти. Це надлишок шлункової кислоти. Мені потрібно поісти крейди. Звичайно, мій лікар в Австралії, а тутешній аптекар не говорить англійською. Я втомлююся вже від того, що це пишу. Можеш, будь ласка, перетелефонувати мені?

P. S. Тебе шукає поліція. Хочуть щось у тебе запитати про твою сестру.

Я закрочую очі та видаляю листа, потім вимикаю телефон сестри й запишаю його в сумочку.

Якщо поліція шукає Бет, то мені доведеться бути Алві. Коли дістанусь до Рима, скористаюся паспортом Алвіні. З карткою Бет я пройшла контроль, але це було до того, як цю новину оприлюднили. Якщо... якщо тільки не... О Боже. Поліція точно заблокує паспорт Алві. Але скільки часу на це треба адміністратору після того, як хтось відкинув

копита?

Оголошують мій рейс, і ми сідаємо в літак. Стоячи в черзі, я вкриваюся потом. Що мені робити, коли ми дістанемося до Італії? Хто я, в біса, така? Алві чи Бет?

Розділ шостий

Міжнародний аеропорт Рим-Фіумічіно імені Леонардо да Вінчі, Рим, Італія

– Passaporto[30 - Паспорт (іт.)], – каже чиновник, його голос приглушено долинає з-за скла. Я розглядаю долоню його витягнутої руки, глибоку лінію серця, лінію життя, усі його довбані лінії.

Мої пальці стискають паспорти на дні моєї сумки. Мабуть, варто просто піти назад і повернутися на літак. Або назавжди оселитися просто отут, як той хлопець в аеропорту Джона Кеннеді. Довічний дьюті-фрі шопінг і нестача вітаміну D. Але ні, я не можу. Це просто смішно. Ніно в Римі. Ось там я й маю бути. Я непереконливо намагаюся всміхнутися й дістаю свій власний паспорт. Простягаю його чоловікові. Він про щось теревенить італійською зі своїм колегою. Ти крута, Алвіно. Тримайся невимушено. Я ледь дихаючи дивлюся, як він гортає багрянку книжечку. Серце в мене шалено калатає. У грудях стискається. Вимушена усмішка ледь тримається, і я впевнена, що лоб блищить.

Я розглядаю фото в паспорті та читаю догори дригом:

НАЙТЛІ

АЛВІНА

ГРОМАДЯНКА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

10 ЖОВТ 89

САЙРЕНСЕСТЕР

(Ой, це ж місто римлян. Йому сподобається.)

Я розглядаю задній бік його комп'ютера. Це на екрані щось блимає? Ну чому так довго?

– Benvenuto[31 - Ласкаво просимо (іт.)], – з усмішкою каже він. Віддає мені паспорт і підморгує.

– Ой. Так. Benvenuto, – відповідаю я.

Я хапаю паспорт і вшиваюся, змішуюся з натовпом. Повірити не можу, що він мене пропустив. Можливо, співробітники аеропорту не знають, що я мертва? Чи він був надто зайнятий сміхом і жартами, щоб помітити, що монітор блимає червоним? Хай там як, слава яйцям за це. Я дісталася до Італії.

Забігаю до найближчого туалету та витріщаюся на дівчину в дзеркалі. Обличчя моєї сестри теж розглядає мене. Це її очі, а це її рот. Це наш ніс, всипаний веснянками, кінчик якого трохи задирається догори. Я схожа на Бет, але зі страшного похмілля. Мене розшукує поліція. Мое обличчя показували по телевізору (обличчя Бет, але ж ви розумієте, про що я). Копи мене впізнають. Що мені робити? Треба змінити форму носа чи ще щось таке. Потрібно майстерно замаскуватися. Слід би зрізати волосся, але я страшенно цього не хочу. Я його цілу вічність відрощувала. (Після необміркованої стрижки далекого 2011 року були довгі роки «середньої» довжини.) Я могла б перефарбуватися, але каштановий – це надто очевидно. Синій, зелений, жовтий, червоний, рожевий? Вони можуть очікувати, що я підстрижуся, тож, може, варто наростити волосся? Носити величезний капелюх, що відвертатиме увагу. Купити дзеркальні сонцезахисні окуляри. Може, зробити десь пірсинг? Тату? Але змінити форму носа – так, це саме те, що треба. Тоді в мене буде зовсім інше обличчя. Дженніфер Грей із «Брудних танців» стала геть несхожою на себе. Мені потрібен маленький, крихітний носик-гудзик, не більший за родимку. Просто хвилька, мов у коміксах манга. Кирпочка диснейвської принцеси.

Я виходжу з аеропорту й ловлю таксі.

Але перш за все мені потрібне житло. Знайду квартиру на «Ейрбнб»[32 - Airbnb – сайт, за допомогою якого можна орендувати приватне житло по всьому світу.]. Це краще, ніж іще один готель. Жодних покоїв. Жодних допитливих адміністраторів. Вікна, з яких можна вилізти. Оселяюся на місяць, але ще подивимось. Якщо мені тут подобається, як знати? Я можу залишитися на скільки завгодно. (Тобто якщо я виживу, звісно.) Але поки що місяця має бути цілком достатньо. Я тут з однією-єдиною метою – знищити того stronzo[33 - Засранця (іт.).]. Ну і шопінг, звісно. Я впевнена, що тут крутезні магазини. У мене є 200 000 євро. Поки що я заплатила лише за квитки та шампанське. Я хочу поїхати в довбану «Прада». І там скупити весь магазин.

* * *

Трастевере, Рим, Італія

Я така рада, що опинилася тут, що в думках у мене сам складається хайку:

О, Рим. Спокусник.

Де ж ти, падлюка такий,

Досі був? Цьом-цьом.

Це місто до біса прекрасне. Навіть краще, ніж у фільмах. Я думала, що «Ангели і демони» – суцільний фотошоп, але ні, це місце й є просто неймовірне. О, вічне місто. Caput Mundi. Столиця цілого довбаного світу. Місто Цицерона, Вергілія та Овідія. Вулиці сповнені латинської любовної елегії. Будинки – мармуровий оргазм. Рим. Батьківщина «Фенді», «Булгарі» та Валентіно Гаравані. Колізей. Римський Форум. «Фраскаті» (оте ігристе вино). Ізабелла Росселліні. Піца. Паста. Секс і мода. Франческо Тотті (красунчик).

Я опускаю вікно таксі та висуваю голову в навколишній вітер, мое волосся, мов прапор, тріпотить позаду мене, гаряче сонце обпікає мою шкіру. Я відчуваю пристрасний запах сексу та смакую літню спеку. З терас барів долинає аромат густої чорної кокаїново-міцної кави. Я розглядаю чоловіків у костюмах «Феррагамо», що блискавично їздять на подібних до ос «веспах», вливаються в потік транспорту та випадають із нього і СИГНАЛЯТЬ, СИГНАЛЯТЬ, СИГНАЛЯТЬ. У них затемнені окуляри, цигарки в зубах і засмага не гірша, ніж у Девіда Гассельгоффа. Чорт, обожнюю італійських чоловіків. Я переспала б із будь-яким із них.

– Гей, у вас є якась інша музика? – питаю я байдужого таксиста.

Він підіймає погляд у дзеркало заднього огляду.

– Це Лігабуе. Він крутий.

– Я не розумію, що він каже, – пояснюю я. – «Бла-бла-бла-бла-бла».

Водій зітхає та натискає кнопки свого цифрового ретрорадіо. Знаходить пісню англійською.

– Супер. Можете зробити голосніше?

Він додає гучності. Лунає «Wrecking Ball». Я киваю головою в такт басу й пританцьовую на своєму сидінні. Я обожнюю Майлі, вона крута засранка. У неї є татуювання з авокадо. Я хочу набити тату, доки я тут. Думаю, «СМЕРТЬ НІНО» або, можливо, просто «НАХУЙ». Подивимося, в якому настрої я буду.

Струшую у вікно попіл із цигарки. У сухому повітрі висить пил. Машини ніби повзуть жвакими міськими вулицями. На фоні неба окреслені куполи, колони, шпили та височенні сосни. Це прекрасно. Господи, я вже закохалася в усе це. Бля, це справжня поезія. Це що, собор святого Петра? Ми, мабуть, поблизу Ватикану. О Господи, я неодмінно відвідаю могилу Джона Кітса. Цього покійного хлопця я просто обожнюю. Серйозно, він справжня легенда. «Тобі лишень безсмертя дар діставсь!»[34 - Джон Кітс, «Ода солов'ю» (переклад

В. Марача).]

Ось статуя Богородиці, із підсвіченим світлодіодами німбом. Її пофарбована сукня потріскана й синя. Вона завжди нагадує мені Бет.

– Це Трастевере, – перекикує водій гучну басову партію.

Майлі виспівує про початок війни. Здається, я її чудово розумію.

Автомобіль гальмує біля бордюру, і я плачу водієві. І збираюся виходити.

– То йди вже, божевільна англійська дівчино.

Моя рука на ручці дверей, але я не рухаюсь. Я визирую назовні, на вулицю. Ніно десь тут. Так повідомив «Тіндер». Він не бреше. Я пригадую бензопилу. Тіла. Кров. Я пам'ятаю ту яму в землі в лісі. «ЯКЩО ЗМОЖЕШ НАЗДОГНАТИ МЕНЕ, МОЖЕМО ПРАЦЮВАТИ РАЗОМ». Але що, як він мене наздожене? Куля між очей? Охайно перерізане горло? На тротуарах повно темноволосих чоловіків. Будь-хто з них може виявитися ним...

– Allora?[35 - Ну? (іт.)] – вигукує водій. Він совається на своєму сидінні та хмуриться.

Я не зможу просидіти тут увесь день.

Ще раз озираюся вусібіч.

Не зробить же він цього серед білого дня, перед усіма цими крамницями.

Я вистрибую з таксі й грюкаю дверима.

– Vaffanculo[36 - Іди на хуй (іт.)], – кажу я.

Я наміряюся увімкнути «Ейрбнб» і знайти собі нову квартиру, аж тут згадую, що поліцейські шукають мою сестру. Не можна користуватися її телефоном. Його відстежують. У мене досі є мій старий «Самсунг», але я не можу ризикувати та вмикати його. Ні, тут є лише один вихід. Я куплю собі одноразовий телефон. Тут через дорогу є італійська версія «Карфон Вергаус». Я перебігаю жваву вулицю та заходжу туди.

Квартира приткнулася в звивистому бічному провулку. Горщики з квітами. Плющ. Балкони. Тут тихо. Усамітнено. Безлюдно. Ніхто не почує крику.

Я зустрічаюся з господарем моєї нової квартири (два бали з десяти. Отож не всі італійські чоловіки красунчики. Забираю свої слова назад). Він дає мені ключі, а я даю йому гроші. І він знову зникає.

Та ви, либонь, жартуете: п'ять сходових прольотів? Та це ж убивство. Не помітно ані ліфта, ані ескалатора. Я розпашіла та вкрилася потом. Сподіваюся, це було варто зусиль. Думаю, що на верхньому поверсі безпечніше, тож це плюс, як на мене. Я відчиняю двері, і... о Господи! Це справжній палац. Куди там тому «Рітцові». Це все мое, а тут навіть королева могла б жити. Я кидаю сумку в передпокої та пурхаю кімнатами й нескінченними коридорами, пальцями обмацую панелі, якими обшито стіни, а мої ноги ледь торкаються підлоги. Я ковзаю на мармурових кахлях і захоплено кружляю кімнатами. На дерев'яних стінах виписані бездоганні пейзажі: пишна зелена трава та сонячне небо, янголята, ліси та квіти. Стелі високі, позолочені. Кришталеві люстри. Це розкішно, краще за стару віллу Бет. Ліжко з балдахіном і французькі шафи. Аромат бджолиного воску та жасмину. Я закохалася. Залишуся тут назавжди (принаймні доки я ще жива).

Наповнюю ванну водою, від якої йде пара, напускаю надто вже багато піни та глибоко занурююсь. Нарешті я тут. Я заслуговую на насолоду. Моя рука просковзує між моїми ногами. Я мокра. Я торкаюся до себе...

Ніно. Ніно.

Але я не можу зосередитись. Надто неуважна. Умикаю телефон Бет, на півхвилинки. Навряд чи за такий час його встигнуть відстежити. Мені потрібно перевірити, чи нема більш ніяких новин. Я могла пропустити щось важливе.

Дзінь.

Повідомлення з невідомого номера.

«ЩО ЗА ХУЙНЯ? ТИ ВБИЛА МОГО ХЛОПЦЯ?»

Ха. Це Ніно. Він, либонь, помітив, що його чоловік зник, і скумекав, що до чого. А знаєте що? Я не відповідатиму. Хай сам поміркує. Хай потурбується через це...

Я відкладаю телефон, а потім знову беру його. Відкладаю. І беру.

Не слід мені писати Ніно з телефона Бет, копи можуть простежити сигнал. Поряд – мій новий, тимчасовий телефон. Я набираю номер Ніно.

«ТАК, І ТИ НАСТУПНИЙ».

«Надіслати».

Це має його вивести з рівноваги.

«ДО РЕЧІ, ЦЕ Я. У МЕНЕ НОВИЙ ТЕЛЕФОН».

Це я також надсилаю.

Я видаляю його повідомлення та сердито хмурюся, потім вимикаю телефон моєї сестри. Краще більш його не вмикати. Це вже й так було надто довго. Я кидаю недопалок у різьблену мильницю, потім завантажую «Тіндер» на свій новий телефон. Вичищаю кров з-під нігтів. Пальці ніг стирчать із бульбашкової гори. Я виходжу з ванни в хмарині пари, пахуча, напудрена й чиста до блиску. Ані на обличчі, ані на ногах жодного бруду, жодної крові. З волосся не стирчить листя. Я оглядаю себе. Неперевершене божество. Чому він не відповів? Ніно – недоумок.

Знову «дзінь».

Ах, ось воно.

«ОБОЖНЮЮ, КОЛИ ТИ ГОВОРИШ БРУДНІ РЕЧІ».

* * *

Барберіні, Рим, Італія

– Але як це може бути терміновою необхідністю?

– Гаразд, так, може, це й не те щоб терміново, але відкладати точно не можна.

– Не можна?

– Так.

Адміністраторка морщить свого крихітного носика й оглядає мене з голови до п'ят. У неї бездоганні риси обличчя та ідеальна шкіра. Ні, справді, на сто відсотків ідеальна, ніби вона з іншої планети. Це не нормально. Я ніколи не бачила такої бездоганної шкірки, як у неї. Навіть у Бет не така. Навіть у маленького Ернесто. Її ніби зробили з пластмаси й пофарбували фарбою з балончика, як якусь блискучу нову машину. Її шкіра так світиться, що на якусь мить я забуваю про все. Що вона з нею робить? Як їй вдається так сяяти? Може, в неї необмежений доступ до ботоксу, тому що вона працює в цій клініці? Або до тієї кумедної штуки, мікродермабразії, коли з тебе знімають верхній шар шкіри, ніби ти якась змія? «Вампірські» маски з власної крові? Грязьові маски? Лазер? Цікаво, ім співробітники не потрібні?

– Гееееееееей! – вигукує вона.

Схоже, я на неї витріщалася. Може й слину пускала. Про що я говорила? Шкіра м'яка, мов у немовляти.

– Ой. Так. Розумієте, я поспішаю. Мені може знадобитися зникнути в будь-яку хвилину, але перш за все мені треба зробити цю процедуру.

– Так. Розумію. А куди зникнути?

– Я ще не знаю.

Де, в біса, той Ніно?

– Так, прояснімо все, – каже вона. – Ви хочете, щоб я запитала доктора Піранделло, чи є в неї час зробити термінову ринопластику?

– Ні, я ж вам казала. Мені треба змінити форму носа.

– Ринопластика – це й є зміна форми носа.

– То якого ж біса ви так і не скажете? – Англійська точно не є її рідна мова.

Вона зітхає.

– Сьогодні?

– Так, саме так.

Мені слід рухатися далі. Не можна зависати на одному місці. Кожна мить має значення...

Вона дивиться на годинник. «Омега», як у Бет. (Я раптом відчуваю, яке пусте в мене зап'ястя. Я продала годинника Бет, але все гаразд. Тепер у мене є той годинник із зозулею, і ви знаєте, він стає мені дедалі ріднішим.) Я бачу, що вона спантеличена, хоча насправді все дуже просто.

– Ви можете просто потелефонувати їй і запитати?

Вона дивиться на мене глибокими синіми очима, лазуровими, як небо над Сицилією, – кольоровими лінзами.

– Я перевірила її графік. Це не так просто. Ми зазвичай рекомендуємо провести одну чи дві консультації, а потім пацієнти чекають щонайменше зо два тижні, щоб переконатись, що вони не передумали. Що вони все добре обмірковували...

– Угу. Усе гаразд. Я не передумаю.

– А ще ж операційна; нам потрібно замовити приміщення, медсестру, анестезіолога...

Дихання в неї свіже, як жуйка з перцевою м'ятою. Коли вона вимовила це слово – «анестезіолог», – це було ніби крок із літака в крижану тундру. Як арктичний бриз. Не хочу навіть думати, чим тхне в мене з рота. (Я наміряюся купити електричну зубну щітку, гарну, як у Амброджо та Бет.) Сподіваюся, що вона не помітила запаху вина. Я досі відчуваю присмак крові відтоді, як упала з унітаза, коли в мене була глибоко розсічена нижня губа. Доведеться говорити з напівзакритим ротом. Куплю «Губбу-Буббу». Я нахиляюся над її столом, так, що опиняюся за кілька сантиметрів від неї.

Вона кривиться. Та й біс із нею.

– Скільки?

– Даруйте?

– Просто назвіть суму. Скільки потрібно?

– Ви що, хабаря мені пропонуєте? – перепитує вона.

Та вона заслуговує на приз.

– Господи ж ти Боже мій! Я поспішаю. Скільки коштує зробити це сьогодні?

Я стукаю пальцями по її столику... Стук, стук, стук, стук. О, вийшло схоже на вступ до «Firestarter»[37 - Firestarter – сингл британського гурту «The Prodigy»].

– Справа дійсно не в грошах.

Бачу, ми йдемо в глухий кут.

– Гаразд. Хуй з вами. Піду до когось іншого.

– Спробуйте доктора Бальдассіні. Через дорогу. Він мені зробив носа, – пропонує вона.

Я вириваюся з дверей і мчу сходами донизу, під палюче сонце. Arrrrrrrr. Це вже не смішно. У мене скоро сонячні опіки будуть. От аби в мене була парасолька від дощу або від сонця. Парасольки завжди нагадують мені про нього. Ні, не про Ніно, про Амброджо. Вони нагадують мені про той вечір, коли ми вперше зустрілися. Ми слухали пісню Ріанни «Umbrella», але я об заклад готова побитися, що він цього не пам'ятає (і не лише тому, що

він мертвий). Це був лише роман на одну ніч, але я хотіла більшого. Я втратила цноту та завагітніла, лише за одну ніч. Непогано. Вельми ефективно. Але я втратила дитину, а моя близнючка вкрала мого хлопця. Я ж казала, яка вона сука. О, Амброджо, bello mio[38 - Красень (іт.).]. Він став таким розчаруванням. Якби лише в нього був більший член, усього цього не сталося б.

Я мчу дорогою повз «фіати», «феррарі» та «мазераті», що стоять уздовж бордюру. Чую, як машини зіштовхуються, труться одна об одну. Гудіння «весп». Сигнали клаксонів. Я проходжу повз високі білі елегантні будинки, усі зайняті операційними, приватними лікарнями та психоаналітиками. На блискучій латунній табличці на стіні вигравіювано: «Dr Baldassini». Ооо, це місце здається дуже багатообіцяльним. Тут зовні табличка з зображенням дівчини, трохи схожої на Бет. Я підіймаюся сходами та натискаю кнопку дзвінка. Заходжу крізь величезні, солідні двері. Усередині прохолодно, гарні високі стелі. Аромат мадагаскарської ванілі. Юка в горщику. Я крокую чорними й білими кахлями до жінки на рецепції.

– Вітаю, можете мені допомогти? – кажу я. – Це дуже терміново.

– Заходьте, – запрошує чоловічий голос з італійським акцентом.

Я дивлюся на платинову білявку на рецепції. Вона киває та всміхається.

Я відчиняю двері та ступаю всередину, вдихаючи лікарняне, медичне повітря. Пахне так, ніби тут перестаралися з «Містером Мускулом»; усе здається неймовірно чистим і яскравим.

– Чим я можу вам допомогти, міс, гм, міс?..

Я різко вдихаю:

– Бейонсе.

Я зачиняю за собою двері.

Ого.

Доктор Бальдассіні надто спокусливий, щоб бути хірургом. Він стоїть переді мною, приголомшливий, сліпучий, схожий на якогось бога в хрумтливому білому халаті. Зі стелі сяють точкові світильники. На шиї в нього висить стетоскоп. Це так круто, ексцентрично, сатирично, як на якомусь показі моди. Я точно бачила якісь такі аксесуари на подіумах «МакКвін» минулої весни. Його сорочка вгорі не застебнута (на два гудзики), і я помічаю волосся на грудях. Його дизайнерська стрижка скульптурна, досконала. На щоках з'являються ямки, коли він усміхається. У нього гарна статура. Ідеальний зріст. (Схоже,

я нерівно дихаю до італійців.)

Це таке марнування.

Я уявляю його самотнє життя в операційній, за білою марлею, хірургічними масками, в кумедному блакитному костюмі. У водонепроникних чоботах. Хірурги носять шапочки? Таке обличчя треба вивішувати на білбордах, щоб жінки з усього світу ним милувалися. Цікаво, він уже народився з такою американською щелепою? Це його справжнє підборіддя?

Він дивиться мені в очі, таким сповненим гідності поглядом. Я теплішаю, сповнююся чуттєвості зсередини, як швейцарське сирне фондю з білим вином. Він простягає мені руку. Потискає міцно, ніби для нього це дійсно щось означає, шкіра в нього тепла та гладка. Я підходжу трохи ближче, вдихаю його. Його лосьйон після гоління якийсь пряний – «Неролі Портофіно» від Тома Форда. Бергамот, амбра, розмарин, лимон... (Мої ніздрі пропадають ні за ципову душу, я мала стати професійною нюхальницею, парфумером у «Ів Сен-Лорані» або, можливо, nez[39 - Ніс (фр.)] у «Шанель».) Хоч би ця операція не зіпсувала мій бездоганний нюх.

– Сідайте, будь ласка.

Я сідаю на футуристичний стілець, неначе вкрадений із космічного корабля, й оглядаю стіл, вкритий дивними кульками: вони прозорі, просвічуються, мов медузи (але без жалких щупалець). Мені десь із хвилину потрібно, щоб зрозуміти, що то таке.

Лікар помічає мій погляд.

– Візьміть.

Він нахилиється до мене над столом і дає мені аморфну силіконову кульку.

– Це найвища цінова категорія. Імпланти «Аллерган». Це розмір 450сс.

Я беру її й стискаю. На дотик чимось нагадує пластилін «Плей До».

– О. – Я кладу кульку назад на стіл. – Так. – Усе це якось дивно, чесно кажучи.

– То що я можу сьогодні для вас зробити?

Садомазо? Анал? Легенький, лайтовий бондаж? Може, добре розважимося втрьох: я, ви та Джордж Клуні? Або можете роздягнутися, щоб я подивилася?

Він відхиляється на спинку свого шкіряного крісла та складає руки за головою.

– І, будь ласка, можете називати мене Леонардо.

Леонардо? Добре.

Голос у нього наче солона карамель – глибокий, низький, рівний. Я готова об заклад побитися, що він чудово вміє спілкуватися з пацієнтами. Це важлива риса для лікаря – заспокійливий голос. Незабутні інтимні розмови. Він може сказати, що тобі тиждень жити залишилось, але таким голосом, що ти просто подумаєш: «Ну й гаразд».

Леонардо всміхається. Він бере три силіконові кульки й починає жонглювати. Він крутий.

– Моя адміністраторка говорила про термінову операцію? Зазвичай ми такого в цій клініці не робимо, але я впевнений, що, якщо ми дійдемо згоди щодо суми, яка покриє неминучі додаткові витрати, ми зможемо щось вирішити.

– Справді? Зможете?

– Звісно. Часу трохи замало, але я подумаю, що можу зробити.

– Чудово. Блискуче. Неперевершено.

Я знала, що десь відшукаю такого несумлінного лікаря, якщо добре постараюся. Кого турбує етика? Клятва Гіппократа? Кожен має свою ціну.

Я дивлюся на його руки, що тепер лежать, стиснуті, на столі. Його нігті, підпиляні й відшліфовані, природно блищать, а шкіра кремова, рожево-біла. Схоже, що він робить професіональний манікюр. Думаю, йому слід доглядати за руками. Він хірург, урешті-решт, саме ними він торгує. Я впевнена, що вони застраховані на цілий статок. Уявляю його руки на моєму голому тілі. Його долоні масажують мої плечі, пальці стискаються навколо горла. Він опускав би руки все нижче, збуджував би мої соски, обхоплював би груди. Потім руками гладив би живіт, опустився б аж до стегон і розсунув би їх. Потер би мій клітор. Увійшов би в мене на фалангу. Хочу відчувати його пальці всередині мене.

– Бейонсе?

– А, так? Про що ми?.. Гм...

«Леонардо, Леонардо, Леонардо». Мені подобається. Пливе по язика, як «феляція». Можливо, він титан Відродження, як да Вінчі? Геніальний митець? Видатний мислитель? Його точно можна обожнювати, як Ді Капріо. Я вперше несамовито закохалася у Джека з «Титаніка». (Треба було йому зіпхнути Розу з того плоту.)

Лео натягає латексні рукавички. Я трохи соваюсь на своєму стільці. Тепер я мокра, і між ніг у мене розпалюється пристрасне бажання. Я уявляю секс на його столі.

– О Боже, Алві! Ти не можеш спати зі своїм лікарем. Це непрофесійно чи щось таке...

Що це за докучливий голос у моїй голові? Голос розуму? Розважлива Алві? У моєї совісті терпець урвався? Це ніяк не може бути довбана Бет. Хай там як, у мене часу на секс немає. Ніно десь там чекає, зловтішається. Мені треба поквипитись.

І хіба я щойно не відреклася від чоловіків? У мене пам'ять як у золотої рибки. І хіба я щойно не відреклася від чоловіків?

– Мені потрібно змінити форму но... тобто зробити ринопластику. Якогога скоріше, сьогодні, – кажу я.

– А який ви хочете мати вигляд?

– Ну, я думаю, щось середнє між Гайді Монтаг[40 - Гайді Монтаг – американська телеведуча, співачка й дизайнерка.] і Мадонною 1994 року.

– Гмम्म. Розумію.

– Що менше, то краще, – пояснюю я. – Як у джунгарського хом'ячка.

Я вказівним пальцем показую в повітрі потрібну форму. Виходить щось трохи схоже на кому:,

Лео киває, але я не впевнена, що до нього дійшло. Його очі затримуються на моїх, допитливі, проникні: його вродливе обличчя здається спантеличеним. Чого він так витріщився на мене? Я впевнена, що в нього таке буває щонайменше разів двадцять на день. А, знаю. Він уявляє мене голою. У нього той затуманений, мрійливий погляд, що постійно буває у хлопців... Може, я йому теж сподобалася? Я готова об заклад побитися, що так воно й є. Це добре видно.

– Привіт, Елізабет.

Містер Бульбашка стоїть наді мною. Я вдивляюся в його обличчя. Наліті кров'ю очі зловісно світяться, витріщаючись на мене з білого мов крейда обличчя. Я прив'язана до лікарняного ліжка на колесах. Я сіпаюся, борюкаюся, але не можу поворухнути жодним м'язом.

Мої кисті та ступні затягнуті надто міцно. Я звиваюся й вивертаюся. В очах пече від смороду віскі. Я щокочу відчуваю його хрипке дихання. Його рот усього за якийсь дюйм від

мене. Він підсувається дедалі ближче. У нього в зубах щось застрягло. Схоже на людську плоть.

– Будь ласка, я хочу знову стати Алві.

Він сміється, сміється, божевільним сміхом, як сирена.

– Будь ласка, будь ласка, будь ласка, будь ласка.

Його обличчя перетворюється на обличчя Бет.

Я розплющую очі й озираюся. Що це таке? Де я є? Навіщо до мене під'єднані всі ці трубочки? Це що, лікарня? Лікарняні завіси. Голі білі стіни. Запах промислового засобу для дезінфекції. Що я, в біса, тут роблю? Я втрапила в аварію? Хтось мене намагався вбити (знову)? Я не відчуваю обличчя. Не відчуваю голови. Я що, паралізована? Чи мертва?

– Допоможіть. Допоможіть. – Що зі мною сталося? – Медсестро? Медсестро?
МЕДСЕСТРО!

Біля ліжка червоний шнур для виклику. Я смикаю за нього, і спалахує світло. Чую дзвоник десь на посту чергового. Дихай, Алвіно, просто дихай. Усе гаразд. Усе з тобою буде добре. Ти, либонь, знову випила забагато й відключилася серед дороги, на зебрі. Я заплющую очі. Це якось пов'язано з готелем «Рітц»? З якимось мартіні? Думай, Алвіно. Думай. Це Ніно зробив? Я щільніше стискаю повіки, суплю брови. Ні, я знаю. Мені зробили серйозну операцію. У моєму мозку наче світло вмикається. Ринопластика. Майстерне маскування. Тепер я пригадую, все стає зрозумілим (типу). Я в бігах. Під прикриттям. Мені потрібно знайти ту падлючну падлюку. Ніколи чекати.

– Buona sera, come stai?[41 - Добрий вечір, як ся маеш? (іт.)]

Я розплющую очі й дивлюся на жінку, що йде до мого односпального ліжка.

– А ви хто, в біса, така? – питаю я.

Жінка всміхається. Вона схожа на мою бабусю: коротке гарно зачесане волосся, світло-сіре з легким блакитним відтінком, широка, гречна усмішка. У куточках очей – зморшки від сміху. У неї чудово вийшло б рекламувати підливи «Бісто».

– Мене звати сестра Романо. Я сьогодні доглядати за вами.

Сестра? Фе. Не люблю сестер.

– А це що за гівно? – питаю я.

Я висмикую голку з руки, липка стрічка за все чіпляється. Пекучий біль, і в мене на шкірі виступає крапля крові. Я злизую її. Смачно.

– Це ваше знеболювальне, – пояснює вона. Вона дивиться на голку, що падає на підлогу. – Не хочете його, морфіну? Добре. Без проблем. Я забрати.

Морфін? Ой, я люблю морфін...

– Як ви сьогодні почуватися?

– Я чудово почуваюся.

Я хочу забратися звідси.

Вона натискає перемикач біля ліжка, і матрац рухається. Він бринить і гуде під моєю вагою, і я поступово сідаю.

Ох ти ж йобт!

– Що це?

Я, скосивши очі, дивлюся на свій ніс. Бачу щось типу білого гіпсу...

Медсестра вдивляється в мое обличчя та широко, променисто всміхається.

– S?, – каже вона. – Погляньте.

Вона простягає мені дзеркало, і я підймаю його. Вона відліплює гіпс.

– Ти схожа на Пакмана[42 - Пакман – персонаж японської відеогри.], – коментує Бет.

– О, святий Ісусе, – вимовляю я.

Мій ніс зник. Божевілля якесь.

– А він не... замалий? – питаю я.

– Ні, гарненький. Дайте поглянути...

Вона смикає за нього. Я нічого не відчуваю.

– Гей! Заберіть руки. Я буду кусатися.

Я все ще витріщаюся на себе в дзеркало. Леонардо, ти чудотворець. Цей чоловік – чистий геній. Святий. Чарівник. (І ще й гарненький... Чорт, Бет зі своїм голосом у мене в голові не дала мені його завалити.) Тепер жодним копам ніяк мене не впізнати. Я не схожа на Алві.

– Ви три години в операційній, а зараз повинні розслабитися.

– Три години? – Бля, це ж ціла вічність. А як же Ніно? – Я маю йти.

Вона кусає губу. Схоже, вона засмучена. Чіпляє назад білу пов'язку. Я втуплююся в її обличчя.

– Де мої речі? Я йду, – кажу я.

– Signorina, але ви щойно прокинутися.

– Мені треба забиратися звідси. Де мій телефон? – Я відчиняю шухляду біля ліжка. Знайшла. Назад, у мережу. Я хапаю його і грюкаю шухлядою.

– Ви не можете йти зараз. Матта міа[43 - Матір Божа (іт.).]. Не хочете, щоб доктор Бальдассіні спершу вас оглянув?

Ммммм, доктор Леонардо. Так, я б не проти. Але не зараз. Мені ніколи. Навіть швиденько подрюкатися. Це гонка проти часу, як у «Кришталевому лабіринті»[44 - The Crystal Maze – британське телевізійне шоу, де команда з шести осіб бере участь у різноманітних випробуваннях.]. І взагалі, з хлопцями в мене покінчено. Тепер я все пам'ятаю. Гроші. Помста. План.

Я вистрибую з ліжка та мало не падаю. Трохи похитуюся, хапаюся за штатив. Це, либонь, усе через ту анестезію. Або, може, з таким крихітним носиком у мене змістився центр тяжіння. Коли в голові вже не паморочиться й підлога не рухається, я озираюся, шукаючи свій одяг. Відчиняю шафу та бачу сукню «Шанель», що висить на маленькому гачку. Беру її й натягаю на себе. Знаходжу свої босоніжки та взуваюся, але мені ніяк не втриматися на шестидюймових підборах. Я знову скидаю їх і несучу в руці. Мені боляче рухатися. Боляче йти. У мене й так було найнайтяжче похмілля, а тепер ще й ніс ніби охоплений полум'ям. Хочу ще того чудового морфіну. Чи кінських транквілізаторів? Чи джину?

– Вам треба носити це, – медсестра показує на пов'язку в мене на носі. – Носити шість тижнів. Цілодобово. Не знімати.

– Так, звісно. – Та нізачо.

Я бачу в шафі пошарпану сумочку Бет «Гермес» і запихаю в неї свій телефон. Перевіряю

гроші. Так, вони на місці, у годиннику з зозулею. Здається, все: увесь мій світ в одній сумочці. Принаймні носити не важко...

– І ці таблетки теж вам. Чотири рази на день.

О, препарати ?

– Чудесно, – кажу я.

Вона дає мені паперовий пакет, що мало не репається від пакунків із ліками. Я пхаю таблетки в свою сумочку. Тепер у ній стільки всього, що я не можу її закрити.

Я відсуваю вбік блакитну завіску та шкандибаю по палаті змерзлими, голими, холодними мов крига ногами. Запалюю «Мальборо Лайт». Медсестра гукає мені навздогін:

– Це дуже сильні знеболювальні. Кодеїн і парацетамол. Будьте обережні, не надто багато.

– Так, так, так, неодмінно.

– Добре. Сіао, Бейонсе.

* * *

Трастевере, Рим, Італія

Я заходжу в аптеку. Відчуття таке, ніби по моему обличчю проїхався з шаленою швидкістю двоповерховий автобус. Я хапаю жменю таблеток і по одній ковтаю їх. Утираю очі. Вони напухлі, з мішками. Горло болить, і в ньому сухо-сухісінько. Я не можу вдихнути носом. Не можу поворухнути обличчям. Я хапаю пляшку енергетику «Люкозад». Мені потрібно випити, доки я не потріскалася, мов соляна рівнина в Патагонії. Краще, щоб мій ніс мав якомога охайніший вигляд, коли я зніму цю пов'язку.

Я блукаю проходами. Так, що мені потрібно? Варто купити найнеобхідніше. Я вишукую фарбу для волосся (рожеву, кольору фуксії), ерекційне кільце, змазку «Дюрекс Плей» та ароматизовані презервативи, розчіску, зубну пасту, зубну щітку (електричну), губну помаду, консилер, туш для вій і – ТАК – крутезні дзеркальні сонцезахисні окуляри. Плачу дівчині гроші з мого годинника й виходжу з магазину.

Сходами підіймаюся до своєї квартири і прямую до ванної кімнати.

Я фарбую волосся над раковиною. Рожева вода закручується вихором і стікає в трубу, коли я виполіскую фарбу з крана-змішувача. Я викручую пасма над раковиною, вкритою

червоними плямами, а потім сушу їх феном. Роблю зачіску перед яскраво освітленим дзеркалом. Рожеве, мов цукрова вата, волосся падає мені на спину. Я схожа на принцесу-троля, Поппі. Я знімаю пов'язку з обличчя та знову розглядаю свого носика. КРУТО, ЧОРТ ЗАБИРАЙ. Тобто – о, так! – хто це такий? Неонове рожеве волосся та кирпичка, гарненька, мов вишенька в коктейлі. Я – полуничне морозиво зі збитими вершками. «Янгольська насолода». Укриваю консилером рубці, що починають багрянити навколо носа. Трохи боляче, але могло бути й гірше. Таблетки допомагають. Я немов літаю. Мащу губи помадою. Додаю туші. Вдягаю сонцезахисні окуляри, і знаєте що? Це крутезне маскування. Дванадцять балів із десяти. Я ковтаю ще знеболювальних. Так, чорт забирай, я готова підкорювати світ.

Розділ сьомий

Я зголодніла після анестезії. Витикаю свого новенького носика надвір, щоб щось перехопити. Це місце здається непоганим: «Таверна Трілусса», старомодний італійський ресторан. Фарбованими стінами в'ється плющ. Тут є тенти та гарненька тераса. Дерев'яні віконниці та свічники. Я хочу поглянути ближче. Відчиняю двері та ступаю всередину. У приміщенні повно людей, які ідуть, п'ють і базикають. Кричать. Сваряться над своїми спагеті болоньезе. Повітря насичене спокусливими ароматами, що долинають із дверей кухні. Боже мій, у мене в роті повно слини. Я готова з'їсти що завгодно. Усе. Офіціант приходить і всміхається до мене. Він гарненький, як молодий Метт Леблан.

– Buona sera, signorina. – Він оглядає мене з голови до п'ят.

– Здоров, – відповідаю я. – Столик для одного?

– Звичайно. Будь ласка, ходіть за мною.

Я слухняно йду за ним. Його зад щільно обтягують тісні чорні штани. Сідницями горіхи лущити можна.

Ми йдемо переповненим рестораном, протискаємося повз столики та стільці до маленької місцини в кутку. Він витягує переді мною стілець, пропонуючи сісти, й розкладає на колінах серветку. Пальцями ковзає по моему стегну. Навмисно? Чи випадково?

– Aperitivo для вас, bella?[45 - Аперитив... красуню? (іт.)] Келих «Просекко»? «Апероль Шприц»?

– Мені горілки, чистої, – кажу я.

Він киває й облизує губи.

– S?, bellissima[46 - Так, красуню (іт.).].

Я беру товстелезне меню та заглиблююсь у нескінченні переліки страв. І гадки не маю, що мені обрати. Я зазвичай замовляю «Маргариту» з місцевого «Галовей Доміно».

Натомість оглядаю приміщення. Це старовинна будівля. На стелі темні дерев'яні балки, на стінах – написані олійними фарбами картини. Діжки, ліхтарики та ренесансні фрески, ковані сталеві ґратки та полиці, повні книжок. Тут затишно. Самобутньо. Традиційно. Не так гламурно, як у тому місці в Таорміні, куди я ходила з Амброджо й Бет. Але це круто. Безіменно.

Повертається офіціант із моїм напоєм на таці.

– Ваша горілка, – підморгує він.

Я відпиваю ковток через пластикову соломинку. Вона холодна, терпкувата й міцна. Ммм, як добре. Освіжно. Я ковтаю ще знеболювальних.

– То що у вас доброго є поїсти? – питаю я.

Дивлюся в очі кольору амаретто.

– Це місце славетне своїм сасіо е рере, пастою з перцем і сиром.

– Прекрасно. Сир – це добре. Я замовлю його.

– Чудовий вибір. Фантастичний.

Він усміхається та простягає руку по меню. Його пальці ковзають по моїй руці. По зап'ястю. Помилково? Ні, я так не думаю.

Я дивлюся, як він іде від мене. Він нічогенький: вісім із десяти. Точно найзграбніший хлопець із тутешніх. Усі інші офіціанти – ні про що. А потім до мене доходить.

Я розумію, чому він так мені подобається. Він трохи скидається на Ніно. Чорне волосся, темні очі. Стрункий. Середньої статури. Гарно стрижений. Може, Ніно мав такий само вигляд років двадцять тому, коли був юним гангстером-убивцею?

Ох. Точно. Ніно. Отож. Як саме я його вб'ю? Треба подумати. Розробити план. Я складу перелік. Намалюю діаграму. Потрібен мозковий штурм чи щось таке. Я записуватиму всі найбожевільніші ідеї. Це буде вільний політ думки. Усе, що спаде мені на розум, – усе має право на існування. Жодних обмежень. Я порпаюся у своїй сумочці й знаходжу червону ручку. Але в мене немає паперу. Я озираюся, шукаю серветку чи щось таке, але ні, усі

серветки тут із тканини. Утім, хай там як, вони білі. Згодяться. Я розгортаю одну з них на дерев'яному столі та пишу вгорі великими літерами:

ПОМСТА АЛВІ ?

У центрі зображую портрет Ніно. Просто палички й кружечки. Я не надто сильна в живописі. На Ніно анітрохи не схоже, скоріше на Тома Гіддлстона. Малюю петлю в нього на шиї, а потім і решту шибениці, ніби граю в ту гру. А потім у кружечках навколо складаю розширений перелік: застрелити, зарізати, задавити, скинути зі скелі, вивчити бойові мистецтва та прикінчити його рубальним ударом, мов справжня каратистка, гепнути в потилицю, задушити, замкнути в машині, щоб сам задихнувся, облити фторидом хлору, щоб самозайнявся.

– Ваша паста, signorina, – ласкаво шепоче офіціант мені на вухо.

Я смикаю серветку зі столу та стелю її назад на коліна. Сподіваюся, що він не вміє читати англійською. Я всміхаюся йому й запитую:

– Ви знаєте, де я можу знайти господарчий магазин? «Усе для дому» чи щось таке?

– Ні, вибачте. У цьому районі не знаю.

– Мені потрібно купити мотузку й молоток...

Я дивлюся на свою страву.

Я зазвичай обираю найбільші порції. Таке в мене загальне правило. Але, Боже мій, вона величезна. Офіціант ставить пательню на столик переді мною. Вона повна кремової маси спагеті, а соус пахне неначе в сирному раю. Офіціант дістає млинок для перцю, майже однакової з ним висоти й ширини. (Моєї уваги не оминає те, яку бездоганно фалічну форму має ця штука.)

– Хочете? – запитує він.

– Угу, – видихаю я. – Для мене що пікантніше – то краще.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=49626042&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Переклад І. Огієнка. (Тут і далі прим. пер.)

2

Переклад Л. Гребінки.

3

Conde Nast – журнальне видавництво.

4

Одиниця маси в англomовних країнах, 1 фунт = 0,45 кг.

5

Не треба (іт.).

6

Вальтер Скотт, «Марміон».

7

І що? (іт.)

8

Годі (іт.).

9

Мені дуже прикро (іт.).

10

Глорія Гейнор – американська співачка у стилі диско, відома хітом «I Will Survive».

11

Одиниця довжини у деяких країнах, 1 дюйм = 2,54 см.

12

Сильвія Плат – американська письменниця, одна з фундаторок жанру «висповідальної поезії».

13

Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

14

Солодким життям (іт.).

15

ЛЮБА ЕЛІЗАБЕТТА (іт.).

16

Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

17

Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

18

Річ Фронінг – професіональний американський кросфіт-спортсмен.

19

Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

20

Коулрофобія – страх перед клоунами.

21

Лісбет Саландер – дівчина-хакер, що має на спині татуювання у вигляді дракона, героїня серії книжок шведського письменника Стіга Ларссона «Міленіум».

22

Усейн Болт – ямайський спринтер, 8-разовий олімпійський чемпіон.

23

Говорить (іт.).

24

Tinder – застосунок для знайомств.

25

Harpp – мобільний застосунок для соціального пошуку, що ґрунтується на географічному розташуванні.

26

Hinge – застосунок для знайомств.

27

Grindr – застосунок для знайомств геїв і бісексуальних чоловіків.

28

Bumble – застосунок для знайомств.

29

Swipe Buster – сайт, за допомогою якого можна дізнатися, чи користується хтось «Тіндером».

30

Паспорт (іт.).

31

Ласкаво просимо (іт.).

32

Airbnb – сайт, за допомогою якого можна орендувати приватне житло по всьому світу.

33

Засранця (іт.).

34

Джон Кітс, «Ода солов'ю» (переклад В. Марача).

35

Ну? (іт.)

36

Іди на хуй (іт.).

37

Firestarter – сингл британського гурту «The Prodigy».

38

Красень (іт.).

39

Ніс (фр.).

40

Гайді Монтаг – американська телеведуча, співачка й дизайнерка.

41

Добрий вечір, як ся маеш? (іт.)

42

Пакман – персонаж японської відеогри.

43

Матір Божа (іт.).

44

The Crystal Maze – британське телевізійне шоу, де команда з шести осіб бере участь у різноманітних випробуваннях.

45

Аперитив... красуню? (іт.)

46

Так, красуню (іт.).